

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΔ΄
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019
Ἄρ. Φύλ. 887

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 887, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www. apolytroxis.gr
e-mail: apolytroxis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. : 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ. : 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

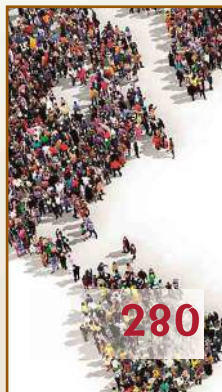
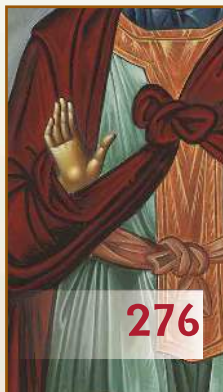
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἔξωτερικοῦ

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

«Μετανοείτε!».....	275
Νίκησε τήν πικρία!	276
Πένθος γιά τούς μεικτούς γάμους	278
Περί πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν.....	280
Ἡ προσευχή εἶναι συνομιλία μέ τόν Θεό.....	283
Πεντεκαίδεκα	284
Τοῦ φρονίμου οἰκονόμου	286
Γιατί τρελός;	288
Τά ὀχυρά δέν παραδίνονται!	290
Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, μεγαλομάρτυρας μετά τούς διωγμούς.....	292
Ἡ κορώνα τοῦ τραpezίτη.....	294
Ἄγγελος διαρρήκτης (διήγημα)	296
«Δούρειος ἵππος»	298
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	300
Συζητώντας τά γεγονότα	302

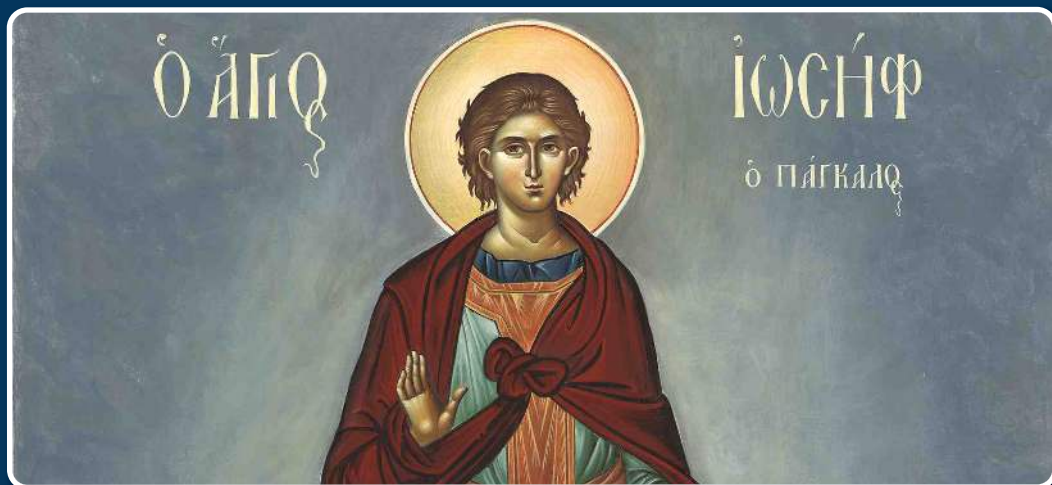
«Μετανοείτε!»

Παρόλο που μᾶς χωρίζουν ἑνδεκα αἰῶνες ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του (925-980) καὶ πολλές διαφορὲς ἀπὸ τίς συνθῆκες τῆς δικῆς του ζωῆς, εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ ὠφέλιμο νὰ ἀκούσουμε τὴ διδασχὴ του, πού συνοψίζεται σέ μία λέξη: «Μετανοείτε!». Τὴν ἐπιναλάμβανε τόσο συχνά ὁ Ἅγιος, ὥστε ἡ λέξη αὐτὴ ἔγινε τὸ προσωνύμιό του καὶ πέρασε στὴν ἱστορία ὡς ὁ ἅγιος Νίκων ὁ μετανοεῖτε († 26 Νοεμβρίου).

Ἐξῆσε στὴν ἀρχαία Παφλαγονία, στὰ μέρη τοῦ Πόντου. Ἀπὸ τὴ νεότητά του ἀρνήθηκε τὴν «ἀπάτη τοῦ βίου» καὶ ἀφοσιώθηκε σέ σκληρὴ ἄσκηση, ἡ ὁποία τὸν ἀντάμειψε μὲ πλούσιες πνευματικὲς ἀπολαύσεις. Μὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐτοίμαζε γιὰ ἄλλη σπουδαία ἀποστολή. Ἦταν ὁ καιρὸς τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Κρήτης ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἄραβες πειρατές (961), οἱ ὁποῖοι χρόνια ἀλώνιζαν στὴ μεγαλόνησο καὶ ἐξισλάμιζαν τοὺς κατοίκους της. Ἐκεῖ κάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Νίκωνα γιὰ νὰ ἐργασθεῖ ἱεραποστολικά. Ἐπὶ μία ἐπταετία ὄργωσε τὸ νησί, συγκλόνισε τὸν λαὸ μὲ τὸ εὐαγγελικὸ παράγγελμα «μετανοεῖτε» καὶ τὸν στερέωσε στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν ἀπλή διδασχὴ, τὴν ὁποία ἐπιβεβαίωναν θεραπείες καὶ ἄλλα σημεῖα πού ὁ Ἅγιος ἐπιτελοῦσε. Κατόπιν τὴν εὐεργετικὴ διακονία του δέχθηκε ἡ Στερεὰ Ἑλλάδα καὶ ἡ Πελοπόννησος, ἰδιαίτερα ἡ Λακωνία καὶ μάλιστα ἡ Σπάρτη, τῆς ὁποίας εἶναι ὁ πολιοῦχος.

Μὲ τὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή στὴν ἀληθινὴ πίστη οἱ ἀκροατές τοῦ ἁγίου Νίκωνος ἐνισχύθηκαν ἐπίσης στοῦ ἐθνικοῦ τους φρόνημα, καθὼς ἡ πίστη τόνωσε τὴ σχέση τους μὲ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἱστορία. Νὰ γιατί ἡ πίστη εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους μας καὶ νὰ ποιά εἶναι ἡ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στὴν πατρίδα μας. Ὅσο κι ἂν κάποιοι χριστομάχοι ἀρνοῦνται τὰ προφανῆ, ἡ ἀλήθεια εἶναι μία: ἡ Ἑλλάδα χωρὶς τὴν ὀρθόδοξη πίστη θά ἦταν ἓνα ἀκέραιο ἴσως σῶμα ἀλλὰ χωρὶς πνοή καὶ δυναμισμό, χωρὶς πνεῦμα.

Ἀλλὰ καὶ στὴν προσωπικὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς εἶναι κεφάλαιο πρωταρχικὸ ἡ μετάνοια· ἀνοίγει διέξοδο στὰ ἀδιέξοδα, παρέχει τὴ δυνατότητα ἐπανόρθωσης καὶ μεταβάλλει τὸ τέλος σέ μία νέα ἀρχή. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ νὰ ἀνανεώνει τὸ φρόνημα τῆς εὐσεβείας. «Μόνο ἂν δεῖξουμε ἀληθινὴ μετάνοια, ἂν ἀπομακρυνθοῦμε δηλαδή ἀπὸ τὴν κακία, θά ἀρχίσουμε νὰ βαδίζουμε τὸν θεϊκὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς», διδάσκει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Εἶναι καιρὸς νὰ προβληματισθοῦμε σοβαρά πάνω σ' αὐτὸ τὸ κρίσιμο ζήτημα.

Νίκησε τήν πικρία!

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε ἀπό τόν Θεό κοινωνικός. Δέν μπορεῖ νά ζήσει μόνος του. Χρειάζεται συντρόφους καί συνοδοιπόρους. Αὐτό φαίνεται ξεκάθαρα στήν διήγηση τῆς Γενέσεως γιά τήν δημιουργία τῆς γυναίκας. Ὁ Θεός ἀναγνωρίζει ὅτι ὁ Ἀδάμ ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἕνα συνάνθρωπο καί ἀποφασίζει νά τόν πλάσει: «Καί εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός: Δέν εἶναι καλό νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος μόνος· ἄς τοῦ κάνουμε ἕνα βοηθό ὅμοιο μ' αὐτόν» (Γέ 2,18). Ἐδῶ τό «βοηθός» δέν σημαίνει ἀπλῶς ὅτι ὁ συνάνθρωπος τοῦ Ἀδάμ θά τοῦ συμπαρίσταται καί θά συμπορεύεται μαζί του, ἀλλ' ὅτι θά τόν βοηθήσει νά ὀλοκληρωθεῖ, νά φτάσει στήν θέωση. Διότι ἡ θέωση δέν εἶναι ὑπόθεση ἀτόμων ἀλλά προσώπων, καί πρόσωπο σημαίνει σχέση, ὅτι ὑπάρχω μέσα ἀπό τόν ἄλλο.

Ὡστόσο ἡ ἁμαρτία διατάραξε τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Μέσα στήν Ἐδέμ οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μεταξύ τους ἁρμονικά διότι ἡ ἄμεση ἐπικοινωνία τους μέ τόν Κύριο λειτουργοῦσε σάν ἀνάχωμα στό ψευδές καί κίβδηλο ἦθος. Ὅμως ἔξω, μακριά ἀπό τόν παράδεισο, γυμνοί ἀπό τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί δέσμοι τοῦ ὑπερτροφικοῦ «ἐγώ» μας, ἀνατρέψαμε τήν ἰσορροπία καί τήν εἰρήνην πού ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας. Κι ἐνῶ πρὶν ἡ συναναστροφή μας μέ τόν συνάνθρωπο πλήρωνε τήν ὑπαρξή μας μέ χαρά καί εὐφροσύνη, τώρα εἶναι σύνηθες πιά νά μᾶς ποτίζει μέ τό δηλητήριο τῆς πικρίας.

Ἡ πικρία, ἡ δυσάρεστη αἴσθηση πού προκαλεῖ στήν καρδιά ἡ ἀποτυχία στίς ἀνθρώπινες σχέσεις, εἶναι πτώση πού πρέπει πάση θυσίᾳ νά ἀποφεύγουμε. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέ τήν ὀξυδέρκεια πού τοῦ χάρισε τό Πνεῦμα τό ἅγιο νά διακρίνει τίς κινήσεις τῆς ψυχῆς, τονίζει: «Διῶξτε μακριά σας κάθε πικρία, θυμό, ὀργή, κραυγή, ἄδικη κατηγορία, μαζί μέ κάθε ἄλλη κακία» (Ἐφ 4,31). Ἀναφέρει πρώτη τήν πικρία σ' αὐτή τήν ἀλυσίδα τῆς φθορᾶς, διότι εἶναι ἡ αἰτία τῆς. Ἡ πικρία εἶναι ἡ ρίζα πού βλαστάνει τόν θυμό, ὁ θυμός κατεργάζεται ὀργή, ἡ ὀργή ξεσπάει σέ κραυγές, οἱ κραυγές ἀρθρώνουν ἀνεξέλεγκτα κατηγορίες καί στήν συνέχεια ἀνοίγει διάπλατα ὁ δρόμος γιά κάθε ἄλλη κακία. Καί βέβαια ἂν αὐτή ἡ κατάσταση μᾶς θλίβει ὅπουδήποτε τήν συναντοῦμε, εἶναι πολύ πῶς θλιβερό ὅταν ἐκδηλώνεται στό ἄμωμο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία, στήν κοινωνία τῶν πιστῶν.

Μπορεῖ ὥστόσο νά νικηθεῖ ἡ πικρία; Ἡ ἁγία Γραφή ἀναφέρει περιπτώσεις ἀνθρώπων,

οἱ ὅποιοι ἂν καί ὑπέμειναν τόν σταυρό τῆς ἀπόρριψης καί τῆς ἐξουθένωσης ἀπό τούς πλησίον, ἐντούτοις δέν ἐνέδωσαν σ' αὐτό τόν πειρασμό. Ἐντυπωσιάζει ἐπὶ παραδείγματι ἡ συμπεριφορά τοῦ Ἰωσήφ τοῦ γιοῦ τοῦ Ἰακώβ ἀπέναντι στοὺς ἀδελφούς του. Ἐκεῖνοι, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ζήλειας καί τοῦ φθόνου, προσπάθησαν νά τόν ἐξοντώσουν. Τόν πούλησαν σκλάβο σέ ἐμπόρους πού πήγαιναν στὴν Αἴγυπτο, καί ὑποκρίθηκαν στὸν πατέρα τους μέ ἀπίστευτο θράσος ὅτι τόν κατασπάραξε κάποιο θηρίο. Ὅμως ὁ Θεός δέν ἐγκατέλειψε τόν πιστό καί ἀγνό δοῦλο του. Ὁ Ἰωσήφ ταλαιπωρήθηκε μέχρι θανάτου, ἀλλὰ ἡ δύναμη τοῦ Κυρίου τόν ἀνέστησε. Κι ἐνῶ πέρασε μέσα ἀπὸ τὸν ἄδη τῆς δουλείας, τῆς συκοφαντίας καί τῆς φυλακῆς, ἀναδείχθηκε στό τέλος θριαμβευτής καί δεύτερος φαραώ. Κάποτε ἦρθε καί ἡ στιγμή νά λογαριασθεῖ, ἄρχοντας πλέον, μέ τ' ἀδέλφια του. Ἀλλ' ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς νά ξεσπάσει πάνω τους τὴν πικρία του μέ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο, αὐτός, ἀνέγγιχτος ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ὄχι μόνο τούς συγχώρησε ἀλλὰ καί τούς δικαιολόγησε! «Δέν φταῖτε ἐσεῖς», τοὺς εἶπε. «Ἐδῶ μ' ἔστειλε ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ νά σᾶς σώσω ἀπὸ τὴν πείνα» (βλ. Γέ 45,5-8). Τί μεγαλεῖο ψυχῆς!

Ἐνα ἄλλο παρόμοιο παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ συμπεριφορά τοῦ Δαυῖδ ἀπέναντι στὸν βασιλιά Σαούλ. Ὁ Σαούλ ἔχοντας ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ ἔλεος καί τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ παραδόθηκε στὴν κακία καί στὴν ἀλαζονεία του. Κι ἐνῶ εἶχε βρεῖ στὸν Δαυῖδ ἕνα πιστό ὑπηρέτη κι ἕνα γενναῖο καί ἱκανὸ στρατιώτη, τόν κατέτρωγε τὸ σαράκι τοῦ φθόνου ἐπειδὴ ὁ δοῦλος του, χωρὶς καθόλου νά τὸ ἐπιδιώκει ὁ ἴδιος, τόν συναγωνιζόταν ἢ καί τόν ὑποσκέλιζε στὴν ἐκτίμηση καί στὸν θαυμασμό τοῦ λαοῦ. Ὁ Σαούλ μίσησε γι' αὐτὸ θανάσιμα τὸν Δαυῖδ. Τρελὸς ἀπὸ τὸ πάθος του προσπάθησε νά τόν σκοτώσει ἐπανειλημμένα, ἐνῶ ὁ Δαυῖδ, ἐντελῶς ἁθῶς καί ἄδολος, ὄχι μόνο δέν ἐπιχείρησε νά ἀνταποδώσει τὴν ἔχθρα, ἂν καί θὰ μπορούσε, ἀλλὰ ἔφυγε σάν κυνηγημένος καί κρύφτηκε. Καί τὸ πιὸ συγκλονιστικὸ εἶναι ὅτι ἐνῶ ὁ Σαούλ ἔπесε δυὸ φορές στὰ χέρια του καί θὰ μπορούσε ἄνετα νά τόν σκοτώσει, ὁ Δαυῖδ, ὑπόδειγμα ἀκακίας καί χωρὶς τὴν παραμικρὴ πικρία, τόν σεβάστηκε καί δέν ἄπλωσε χέρι πάνω του.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι νίκησαν τὴν πικρία, διότι, ὅπως δείχνει ἡ ἱστορία τους, ἦταν ὀπλισμένοι μέ μιὰ μοναδικὴ ἀρετὴ: τὴν ἀπόλυτη καί μέ ἄκρα ταπεινὴς ὑποταγὴ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος ὑποτάσσεται στό θέλημα τοῦ Κυρίου ταπεινά, χωρὶς ἀντίσταση καί χωρὶς τὸν ἀσεβῆ λογισμό ὅτι εἶναι «ὅποιόν τι», δέν ταραζεται ἀπὸ τὴν προκλητικὴ συμπεριφορά τῶν ἄλλων. Οἱ ἄλλοι ἅς τόν προσβάλλουν· δέν τόν πικραίνουν. Ἀντίθετα τὸν εὐφραίνουν διότι τοῦ γίνονται τὸ παιδαγωγικὸ ραβδί μέ τὸ ὁποῖο ὁ οὐράνιος Πατέρας τοῦ μαθαίνει τὸν τρόπο τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀγιότητος.

Μπορεῖς λοιπὸν νά νικήσεις κι ἐσύ τὴν πικρία. Στὸ χέρι σου εἶναι. Κι ἔτσι ὄχι μόνο θὰ εἰρηνεύεις ἀλλὰ θὰ προάγεις στὴν μίμηση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν καί ὑπέμεινε ἀπὸ τούς ἀνθρώπους τὴν ἔσχατη ἐξουθένωση, τοὺς ἀγάπησε τέλεια, χωρὶς κρατούμενα. Τόσο τέλεια, ὥστε δέν ὑπολόγισε οὔτε κἂν τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλὰ τὸν παρέδωσε στὴν ἀτίμωση καί στὸν θάνατο γιὰ νά ζήσουμε ἐμεῖς, οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ του. Τὸ παράδειγμά του πρέπει νά ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους μας ἀστείρευτη πηγὴ ἔμπνευσης καί φρονήματος, ἂν βέβαια θέλουμε νά ἀναδειχθοῦμε κι ἐμεῖς υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου καί ἀδελφοὶ του καί συγκληρονόμοι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Πένθος για τούς μεικτούς γάμους

Τά βιβλία Β΄ Ἑσδρας καί Νεεμίας τόσο στό ἐβραϊκό κείμενο ὅσο καί στήν μετάφραση τῶν Ο΄ ἀποτελοῦσαν ἀρχικά ἓνα βιβλίο. Ἀργότερα, γιά νά εἶναι εὐχρηστο, χωρίσθηκε σέ δύο βιβλία. Στό ἐβραϊκό ἔχει τόν τίτλο «Βιβλίο τοῦ Ἑσδρας», ἐνῶ στήν μετάφραση τῶν Ο΄ «Β΄ Ἑσδρας», διότι κατατάσσεται μετὰ τό δευτεροκανονικό «Α΄ Ἑσδρας». Πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τόν ἱερέα Ἑσδρα, σπουδαῖο ἠθικό ἀναμορφωτή τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὁποῖος τό συνέγραψε στήν Ἱερουσαλήμ στά τέλη τοῦ 5ου π.Χ. αἰώνα.

Κεντρικό θέμα τοῦ βιβλίου εἶναι ἡ ἐπαινοδός τῶν Ἰουδαίων ἀπό τήν βαβυλωνία αἰχμαλωσία (606-538 π.Χ.). Ἡ ἀφήγηση ξετυλίγεται σέ διάστημα περίπου 100 ἐτῶν (538-433 π.Χ.), χωρίς νά ἀναφέρονται ὅλα τά ἱστορικά γεγονότα τῆς περιόδου αὐτῆς. Κυρίως περιγράφεται ἡ θρησκευτική καί κοινωνική ἀναδιοργάνωση τῶν Ἑβραίων πού ἐπέστρεψαν ἀπό τήν αἰχμαλωσία.

Τό 539 π.Χ. ὁ βασιλιάς Μήδων καί Περσῶν Κύρος Β΄ ὑποδούλωσε τό βαβυλωνιακό κράτος. Γιά νά ἐξασφαλίσει τήν εὐνοία τῶν ὑπηκόων του, ἀκολούθησε μιά ἐξυπνη πολιτική: ἐπέτρεψε τήν ἐπιστροφή τῶν αἰχμάλωτων λαῶν καί τῶν ἀγαλμάτων τῶν «αἰχμάλωτων θεῶν» τους στίς χῶρες τους. Ἐξέδωσε, λοιπόν, διάταγμα καί γιά τόν ἐπαναπατρισμό τῶν Ἰουδαίων. Στόν ἡγέτη τους, τόν Ζοροβάβελ, ἀπόγονο τοῦ Δαβίδ, παρέδωσε 5.400 ἱερά σκεύη τοῦ Ναοῦ, πού εἶχε ἀρπάξει ὁ Να-

βουχοδονόσορ, καί ἐπιπλέον τοῦ ὑποσχέθηκε νά βοηθήσει χρηματικά στήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ.

Φτάνοντας στήν ἁγία γῆ ὁ Ζοροβάβελ, ὁ ἀρχιερέας Ἰησοῦς, οἱ προφῆτες Ἀγγαῖος καί Ζαχαρίας, καί πάνω ἀπό σαράντα χιλιάδες Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ πρῶτα οἰκοδόμησαν ἓνα θυσιαστήριο, ἄρχισαν τίς ἐτοιμασίες γιά τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ναοῦ (536 π.Χ.). Ἀλλά οἱ ἔντονε ἀντιδράσεις τῶν Σαμαρειτῶν καί οἱ διαβολές τους πρός τούς βασιλεῖς πού διαδέχθηκαν τόν Κύρο ἀνέκοψαν τήν πορεία τοῦ ἔργου γιά δεκαπέντε περίπου χρόνια.

Ἐπειτα ἀπό τά πύρινα κηρύγματα τῶν προφητῶν Ἀγγαίου καί Ζαχαρία, οἱ Ἰσραηλίτες μέ ζῆλο ξανάρχισαν τήν ἀνοικοδόμηση καί ζήτησαν μέ ἐπιστολή ἀπό τόν βασιλιά Δαρεῖο Α΄ Ὑστάσπη (521-486 π.Χ.) νά ἐγκρίνει τό ἔργο τους. Συνεχίσθηκαν οἱ ἐργασίες, ἔγιναν τά ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ (516 π.Χ.) καί γιορτάστηκε μέ λαμπρότητα τό Πάσχα.

Τό ἑβδομο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξη Α΄ (464-423 π.Χ.) ὁ ἱερέας Ἑσδρας ἐμφανίζεται στόν βασιλιά καί παίρνει ἄδεια γιά ἐπιστροφή κι ἄλλων Ἰουδαίων στά Ἱεροσόλυμα, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε μέ ἡγέτη τόν ἴδιο.

Ὅταν ἔφθασαν στά Ἱεροσόλυμα, πρόσφεραν θυσίες ὁλοκαυτωμάτων στό θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ καί παρέδωσαν στούς σατράπες τοῦ βασιλιά τό εὐνοϊκό διάταγμα τοῦ Ἀρταξέρξη.

Μετά τό πέρας τῶν θυσιῶν, κάποιοι εὐσεβεῖς ἄρχοντες πλησίασαν τόν Ὑἱόν. Βλέποντας τήν ἐπιθυμία του νά ἐπαναφέρει τήν θρησκευτική ἐξυγίανση στόν Ἰσραήλ ἀλλά καί τήν ἐξουσία πού τοῦ ἔδινε τό διάταγμα τοῦ Ἀρταξέρξη, τόν ἐνημέρωσαν γιά κάτι πολύ σοβαρό: Ὁ λαός, ἀλλά καί οἱ ἱερεῖς καί οἱ λευῖτες καί οἱ ἄρχοντες καταπατοῦσαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ πού ἀπαγόρευε αὐστηρά τήν ἐπιμειξία μέ εἰδωλολάτρες. Εἶχαν προχωρήσει σέ μεικτούς γάμους, μέ ἀποτέλεσμα βέβαια νά παρασυρθοῦν καί στά βδελυκτά εἰδωλολατρικά ἔθιμα.

Ἡ ὁδὸν τοῦ Ὑἱὸν, μόλις πληροφορήθηκε τίς θλιβερές αὐτές εἰδήσεις, περιγράφε-

ται πολύ ζωντανά. Τόσος ἦταν ὁ πόνος του, πού ἔμεινε στό θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ βουβός καί περίλυπος μέχρι τό ἀπόγευμα. Τήν ὥρα τῆς ἐσπερινῆς θυσίας, μέ σχισμένα τά ροῦχα -σέ ἔνδειξη πένθους- καί τρέμοντας ὀλόκληρος λύγισε τά γόνατα, ἔσκυψε τό κεφάλι, ὑψωσε τά χέρια του πρὸς τόν οὐρανὸν καί προσευχήθηκε δυνατά.

Ἡ ἐναγώνια προσευχή του ἔδωσε καρπούς: Οἱ Ἰουδαῖοι ὁδηγήθηκαν σέ συναίσθηση καί σέ μετάνοια. Πολλοὶ μεικτοὶ γάμοι διαλύθηκαν καί ἄρχισε μιά προσπάθεια πνευματικῆς ἀναβάθμισης τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία συνεχίσθηκε ἀργότερα μέ τήν βοήθεια τοῦ Νεμίας.

Β' Ὑἱὸν 9,5-6

Κείμενο

5. Καὶ ἐν θυσίᾳ τῇ ἐσπερινῇ ἀνέστην ἀπὸ ταπεινώσεώς μου· καὶ ἐν τῷ διαρρηξαί με τὰ ἱμάτιά μου καὶ ἐπαλλόμην καὶ κλίνω ἐπὶ τὰ γόνατά μου καὶ ἐκπετάζω τὰς χεῖράς μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν

6. καὶ εἶπα· Κύριε, ἡσυχύνθην καὶ ἐνετράπην τοῦ ὑψῶσαι, Θεέ μου, τὸ πρόσωπόν μου πρὸς σε, ὅτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν καὶ αἱ πλημμέλειαι ἡμῶν ἐμεγαλύνθησαν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν.

Μετάφραση

5. Κατὰ τὴν ἐσπερινὴν θυσίαν σηκώθηκα ἐξουθενωμένος. Μέ σχισμένα τά ροῦχα μου καὶ τρέμοντας πέφτω στά γόνατα καὶ ὑψώνω τά χέρια μου πρὸς τὸν Κύριον τὸν Θεό μου.

6. Καὶ εἶπα: «Κύριε, νιώθω αἶσχος καὶ ντροπή, Θεέ μου, νά ὑψώσω τό βλέμμα μου σέ σένα, διότι οἱ ἀνομίες μας ξεχείλισαν πάνω ἀπὸ τό κεφάλι μας, καὶ τά ἁμαρτήματά μας εἶναι τόσο μεγάλα πού φθάνουν ὡς τὸν οὐρανόν.

Γιά τό θέμα τοῦ γάμου ἡ Καινὴ Διαθήκη τονίζει ὅτι πρέπει νά γίνεται «ἐν Κυρίῳ» (Α΄ Κο 7,39). Ὁ Γάμος εἶναι ἓνα ἀπὸ τά ἑπτὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, κατὰ τό ὅποιο τό ἅγιον Πνεῦμα ἐνώνει δύο πιστοὺς «εἰς σάρκα μίαν» (Γέ 2,24· Ἐφ 5,31). Οἱ ἱεροὶ κανόνες ἀπαγορεύουν τήν σύναψη γάμου μέ ἑτεροδόξους. Ὁ 72ος Κανὼνας τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει ὅτι «δέν εἶναι συγκεχωρημένον» νά παίρνει ὀρθόδοξος ἄνδρας αἰρετική γυναίκα ἢ γυναίκα ὀρθόδοξη αἰρετικό ἄνδρα.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στοὺς ἐπισκόπους τῶν νησιῶν, οἱ ὁποῖοι τελοῦσαν γάμους μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ λατίνων, συνιστᾷ νά φοβηθοῦν τὸν Κανὼνα αὐτὸ τῆς Συνόδου καὶ νά πάψουν νά τελοῦν «τοιούτους παρανόμους γάμους». Καὶ ὁ πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Καλλίνικος σημειώνει: «Ἄς ἀποφεύγωμεν τοὺς μεικτοὺς γάμους, οἵτινες ἀποτελοῦν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν ἐξαφανισμόν μας καὶ ὡς θρησκείας καὶ ὡς φυλῆς».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Περί πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν

Εὐτυχῆς ἐκεῖνος πού γνωρίζει τήν ιστορία, ἔγραψε ὁ τραγικός Εὐριπίδης. Δέν γνωρίζω ἂν αὐτό ἰσχύει γιά ὅλους. Γι' αὐτούς οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν τή δύναμη νά ἐπηρεάσουν στό ἐλάχιστο τίς ἐξελίξεις, ἡ γνώση τῆς ἱστορίας προξενεῖ πόνο. Οἱ ἰσχυροί, ἀκόμη καί ἂν τή γνωρίζουν, δέν ἔχουν τήν παραμικρή διάθεση νά διδαχθοῦν. Ὁ Χίτλερ δέν διδάχθηκε ἀπό τή συντριβή τοῦ Ναπολέοντα στή Ρωσία καί ὑπέστη μεγαλύτερη. Οἱ Νεοέλληνες βιώνουμε τήν τρίτη μεγάλη παρακμή χωρίς νά συνειδητοποιοῦμε ὅτι οἱ δύο προηγούμενες ὀφείλονταν στήν ὀλιγοτεκνία τῶν προγόνων μας.

Μεγάλη παρακμή, χωρίς τήν αἴσθησή της, βιώνουν στό σύνολό τους οἱ λαοί τῆς Εὐρώπης, παρακμή ἡ ὁποία ἐντείνεται ἀπό τήν πολιτική τῶν κατεστημένων κυβερνήσεων, τῶν εὐρισκομένων στήν ὑπηρεσία τῆς νέας τάξης πραγμάτων. Ἡ ὀλιγοτεκνία, ἂν ὄχι ἡ ἀποφυγή τεκνογονίας, συνοδεύεται ἀπό τή διασπορά τοῦ ἰδεολογήματος περί πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν. Δέν εἶναι μόνο οἱ ἐπιχειρηματίες, οἱ ὅποιοι πιέζουν γιά τήν προσέλευση μεταναστῶν (καί ὄχι μόνο

προσφύγων), ἀλλά καί πλῆθος διανοουμένων, «ἐνημερωμένων» καί «προοδευτικῶν» πολιτῶν, οἱ ὅποιοι προβάλλουν τό ἰδεολόγημα καί ἀγωνίζονται γιά τήν πάταξη τοῦ ρατσισμοῦ καί τῆς ξενοφοβίας, ὅπως αὐτά ἐκφράζονται ἀπό τοὺς ὁπαδούς τῆς ἰδεολογίας τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ καί τῆς καθαρότητος τῆς φυλῆς. Τό ἰδεολόγημα περί πολυπολιτισμικῆς κοινωνίας προβλήθηκε πρόσφατα κατὰ τόν πλέον ἐπίσημο τρόπο ἀπό τόν πρωθυπουργό μας ἀπό τό βῆμα τῆς Βουλῆς: «Μακριά ἀπό μᾶς ὁποιαδήποτε ξενοφοβία καί ρατσισμός. Χαίρομαι ὅταν πηγαίνω σέ παρελάσεις καί βλέπω μία κοινωνία νά μετατρέπεται σέ πολυπολιτισμική. Δέν ἀμφισβητεῖται ἡ ἐθνική μας ἀκεραιότητα μέ αὐτό τόν τρόπο».

Ὑπῆρξαν πολυπολιτισμικές κοινωνίες κατὰ τό παρελθόν; Ναί, θά ἀποκριθεῖ κάποιος ἐξετάζοντας ἐπιπόλαια τά ἱστορικά συμβάντα. Ἡ ρωμαϊκή αὐτοκρατορία ὑπῆρξε πολυεθνική καί πολυπολιτισμική. Ὡς ἐξετάσουμε τά πράγματα βαθύτερα καί μέ μεγαλύτερη προσοχή. Στή Μέση Ἀνατολή, πού ἀποτελεῖ τό λίκνο τῆς ἱστορίας τοῦ δυ-

τικοῦ κόσμου ἔζησε πληθώρα λαῶν. Ἀναφέρω ἐπιγραμματικά τούς Ἀκκάδες, Σουμέριους, Βαβυλώνιους, Ἀσσύριους, Χετταίους. Ὅλοι τους ἐξαφανίστηκαν ὑποταχθέντες σέ λαούς οἱ ὁποῖοι εἰσέβαλαν, κατέκτησαν, κατέστρεψαν καί τούς ἀφομοίωσαν. Μόνο δύο λαοί ἐπιβίωσαν στό ἱστορικό γίγνεσθαι, οἱ Ἑβραῖοι καί οἱ Πέρσες, οἱ δεύτεροι σημαντικά ἀλλοιωμένοι καί μέ ἄλλο ὄνομα (Ἴρανοί), ἄν καί σχημάτισαν γιά κάποιο διάστημα ἀπέραντη αὐτοκρατορία. Ἡ ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, διάδοχος τῆς ἐφήμερης ἑλληνικῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἶχε σαφῶς διαφορετικά χαρακτηριστικά ἀπό τίς προηγούμενες. Ἐνδιαφέρθηκε πρωτίστως γιά τήν κυριαρχία καί, στή συνέχεια, γιά τήν εὐμάρεια τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτῆς. Δέν ἦταν στούς στόχους της νά ἐπιβάλλει κάποια θρησκεία, ἀφοῦ μέ τόν κατακτημένο ἑλληνικό κόσμο εἶχε κοινή πίστη. Πέραν αὐτοῦ, σέ ἐποχή πληθωριστική, στό πάνθεο χωροῦσαν ὅλες οἱ θεότητες τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ συντριβή τῶν Ἑβραίων καί ἡ διασπορά τους σέ μεγάλη ἔκταση δέν ὀφειλόταν στή θρησκευτική ἀντίθεση, ἀλλά στή διαρκή ἐπαναστατική διάθεση αὐτῶν. Ἐπί ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας συντελέσθηκε ὁ πλήρης ἐξελληνισμός τῶν λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἡ ἀνωτερότητα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ συγγένεια ἀρκετῶν λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πρός τούς Ἕλληνες καί ἡ κοινή θρησκεία ἦσαν παράγοντες ἱκανοί γιά τήν ἀφομοίωση.

Ἡ ἐμφάνιση δύο νέων θρησκειῶν, τοῦ χριστιανισμοῦ καί τοῦ ἰσλάμ, συνετέλεσαν στήν σημαντική τροπή τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν περί τή Μεσόγειο θάλασσα. Σέ ἀντίθεση πρός τήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία σεβάστηκε τά ἔθνη ὡς δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, τό ἰσλάμ ταύτισε τήν πίστη μέ τό ἔθνος γι' αὐτό καί ἐπῆλθε ἐξαραβισμός τῶν κατακτημένων χωρῶν, δηλαδή ὄχι μόνο θρησκευτική,

ἀλλά καί γλωσσική ἀφομοίωση. Οἱ νεότερες ἀραβικές χῶρες εἶναι δημιουργήματα τῶν ἀποικιοκρατῶν. Οἱ Ὀθωμανοί φάνηκαν πιό ἐλαστικοί καί δέν ἐπιδίωξαν τόν ἐκτουρκισμό τῶν κατακτημένων παρά μόνο ὅταν ἐπικράτησαν οἱ Νεότουρκοι, οἱ υἱοθετήσαντες τόν δυτικό τρόπο βίου. Ἔτσι οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ἀρμένιοι κατάφεραν νά ἐπιβιώσουν καί μαζί τους πολλοί Ἑβραῖοι, διωγμένοι ἀπό τήν Ἰσπανία. Ἕνας ἀκόμη λαός ἐπιβίωσε σέ διασπορά, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι, καί αὐτός εἶναι οἱ τσιγγάνοι μέ χώρα προέλευσης τήν Ἰνδία.

Μετά τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο εἴχαμε εἴσοδο σέ κάποιες χῶρες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης μεταναστῶν ἀπό ἀποικίες μέ ἰσλαμικό κυρίως πληθυσμό, ἀρχικά ἀθρόα καί μετά τό 1960 μέ βάση διακρατικές συμφωνίες λόγω τῆς ἀνάγκης γιά ἐργατικό δυναμικό. Δέν ὑπῆρχε τότε ἡ παραμικρή ὑποψία προβλημάτων πού θά ἀνέκυπταν ἀργότερα. Ὅλοι πίστευαν στήν ἀνωτερότητα τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ καί ὑπῆρχε ἡ βεβαιότητα ὅτι ἡ τρίτη γενιά μεταναστῶν θά εἶχε ἀφομοιωθεῖ πλήρως. Διέπραξαν τρία τραγικά σφάλματα: Πρακτικοί ὑλιστές ὄντες ἀδιαφόρησαν γιά τή δύναμη τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, καί ἰδιαίτερα γιά αὐτή τοῦ ἰσλάμ, τό ὁποῖο ἀπαξίωσαν νά μελετήσουν. Δέν ἐκτίμησαν πρεπόντως τήν ἱστορική μνήμη τῶν μουσουλμάνων, παλαιότερη (σταυροφορίες) καί νεότερη (ἀποικιοκρατία), γι' αὐτό καί συνέχισαν νά τούς προκαλοῦν μέ παρεμβάσεις πρός ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους. Ὑπερεκτίμησαν τήν ἀξία τοῦ πολιτισμοῦ τους ὄντες οἱ εἰσηγητές τοῦ φυλετισμοῦ, τῶν διακρίσεων καί τῆς ἀνωτερότητας τῆς ἄρειας φυλῆς!

Πῶς θά μπορούσε νά ἐπέλθει ἡ ἀφομοίωση; Μέ τήν ἀποδοχή τοῦ ὑλιστικοῦ κοσμοειδώλου ἀπό τούς μουσουλμάνους; Ἀστεῖο! Στούς μεικτούς γάμους, καί δέν εἶναι λίγοι

πλέον, τό ἰσλάμ θριαμβεύει σ' ὅλη τήν ἔκταση τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Μέ τήν ἀποδοχή τοῦ καταναλωτικοῦ τρόπου βίου; Ἀλλά πλεῖστοι τῶν μεταναστῶν ζοῦν στό ὄριο τῆς φτώχειας ὠθούμενοι σέ παράνομες πράξεις πρὸς ἐπιβίωση καί ἐγκλεισμένοι σέ θλιβερά γκέτο. Αὐτή τήν τραγική πραγματικότητα κάνουν πῶς δέν βλέπουν ἢ ἀποκρύπτουν σκοπίμως οἱ ὁπαδοί τῆς πολυπολιτισμικότητας. Ἀσφαλῶς σέ ἀρκετές χώρες ἔγινε ἀντιληπτή ἡ κατάσταση καί ἀπό αὐτή ἐπωφελοῦνται οἱ ὀλοκληρωτικές ἰδεολογίες, τά κόμματα τῶν ὁποίων κερδίζουν διαρκῶς ἔδαφος στίς ἐκλογές. Καί ἡ ἐκμετάλλευση συνεχίζεται καί οἱ πόλεμοι ὀξύνουν τήν κατάσταση καί δέν εἶναι συνωμοσιολογία νά καταγγέλουμε τό κύκλωμα διακίνησης ὅχι μόνο προσφύγων, ἀλλά καί μεταναστῶν. Καί δέν περιοριζόμαστε νά καταγγέλουμε τήν κακή Τουρκία, πού ἀποτελεῖ ἐμφανῶς μέρος τοῦ κυκλώματος, ἀλλά καί τούς «ἐταίρους» καί «συμμάχους» μας κατ' ἐντολή τῶν ὁποίων ἐκλείσαν τά πρὸς βορράν σύνορα τῆς χώρας μας, ὥστε νά ἐγκλωβιστοῦν οἱ δύσμοιροι μετανάστες ἐδῶ, ἐνῶ ἡ οἰκονομική κρίση σοβεῖ καί ἑκατοντάδες χιλιάδες νέοι, ἐπιστήμονες κυρίως, ἀναζήτησαν ἐργασία ἐκτός χώρας.

Θά τοὺς ἀφομοιώσουμε ὅλους αὐτούς; Ἀστεῖο! Θά ἀποδεχθοῦν τήν εἰρηνική συνύπαρξη μαζί μας, ἀφοῦ ἐμεῖς σεβόμαστε τή διαφορετικότητα; Ἀστεῖο! Δέν μᾶς διδάσκει κάτι ἡ Δύση; Στή Γαλλία ἄθεοι γονεῖς βαπτίζουν τά τέκνα τους, γιά νά ἀποκτήσουν πολιτιστική ταυτότητα. Τό ἰσλάμ ὅταν ἀποκτᾷ ἰσχύ, γνωρίζει νά τήν ἀξιοποιεῖ! Ὁ πρωθυπουργός ἐξήγγειλε μέτρα ἐνίσχυσης τῆς τεκνοποιίας. Καλό ἀσφαλῶς τό μέτρο. Συνειδητοποίησε πρῶτος αὐτός, ἐπὶ τέλους, τήν κρισιμότητα λόγω τῆς δημογραφικῆς γήρανσης τῆς χώρας μας ἢ εἶναι ἀπόφαση κατ' ἐντολήν πρὸς ἐνίσχυση τῶν μεταναστῶν; Ὅ,τι καί νά συμβαίνει, κερδισμένοι εἶναι ὅσοι θέλουν νά εἶναι συνδημιουργοί τοῦ Θεοῦ.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Ἀδελφότητα:

Ἀνώνυμος 50€ * Καρατζᾶ Στυλιανή, εἰς μνήμην Ἀθηνᾶς, Πέτρου, Ἑλισσάβετ & Χαραλάμπους, 50€ * Καραφίλογλου Παντελεήμων 430€ * Κεμανετζῆ Ἑλένη, εἰς μνήμην πατέρα της Χρήστου, 70€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας, εἰς μνήμην γονέων Γρηγορίου καί Αἰκατερίνης, 100€ * Οἰκογένεια Ἑρεϊλιάδη, εἰς μνήμην πατέρα καί συζύγου Ἀναστασίου, 400€ * Πυλὼρωφ Καλλιόπη, εἰς μνήμην Λεωνίδα καί Κωνσταντίνου, 50€ * Χρήστου Μαρία, εἰς μνήμην συζύγου Παναγιώτου, 20€.

Γιά τό Περιοδικό:

Πνευματικές ἀδελφές, εἰς μνήμην Ἀνδρονίκης Μιμιλίδου, 100€.

Γιά τήν Κατασκήνωση:

Γ.Π. 20€ * Δ.Ν. 100€ * Δ.Ν. 120€ Κ.Δ. 400€ * Σ.Π. 300€ * Τ.Χ. 80€.

Γιά Φιλανθρωπία:

Μπέλλου Εἰρήνη 250€ * Σαῖτη Ὑλγα 200€.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Φθινόπωρο στὸν Ἐθνικὸ Δρυμό
Πίνδου, Βάλια Κάλντα
(photo Fotis)

Ἡ προσευχή εἶναι συνομιλία μέ τόν Θεό

Εὐχή ἀληθινή εἶναι ἡ ἀπερίσπαστη καί ἀπεριπλόκητη, πού γίνεται μέ προσήλωση, μέ ψυχή πονεμένη καί διάνοια συγκεντρωμένη· ἡ δέηση δέν ἀπευθύνεται μόνο μέ λόγια, ἀλλά κυρίως μέ ἀγαθές προθέσεις. Σέ κάθε δέηση παρευρίσκεται παντοῦ καί πάντοτε ὡς πνευματικό μέσο μεταφορᾶς ἡ ταπεινοφροσύνη. Ὑπάρχει τῆς ταπεινώσεως εἶναι ἡ προσευχή· καί τοῦτο γιατί ἔχοντας ἐπίγνωση τῆς ἀδυναμίας μας, ἐπικαλούμαστε τή δύναμη τοῦ Θεοῦ...

Ἡ προσευχή εἶναι ἡ βοήθεια τῆς ζωῆς μας, συνομιλία μέ τόν Θεό, λήθη τῶν γηϊνῶν, ἄνοδος πρός τόν οὐρανό· μέ τή δέηση, ἀναχω-

ροῦμε πρός τόν Θεό. Προσευχόμενοι, θά μείνουμε μέ ἀπεριπλόκητο νοῦ, ἐφόσον ἀντιληφθοῦμε ὅτι βρισκόμαστε μπροστά στόν Θεό.

Ἡ προσευχή εἶναι ὁ ἥλιος τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς· ὅπως εἶναι ὁ ἥλιος φῶς γιά τό σῶμα, ἔτσι εἶναι καί γιά τήν ψυχή ἡ προσευχή. Ἡ προσευχή πού γίνεται μέ προσοχή εἶναι ἄσβηστο καί ἀδιάκοπο φῶς καί γιά τήν ψυχή καί γιά τή διάνοια. Ἡ θεία προσευχή εἶναι πραγματικά οὐράνια πανοπλία καί μόνη αὐτή μπορεῖ νά προφυλάσσει μέ ἀσφάλεια ὅσους παρέδωσαν τόν ἑαυτό τους στόν Θεό. Ἡ προσευχή εἶναι τό γνωστό γιά ὅλους φάρμακο πού ἀπομακρύνει τά πάθη. Ἡ εὐχή εἶναι χορηγός ζωῆς καί ὑπόσχεση γιά ἀνθήση ἐλπίδας. Μεγάλο ὄπλο ἡ προσευχή, μεγάλη ἀσφάλεια, μέγας θησαυρός, μεγάλο λιμάνι, ἀπαραβίαστος χώρος. Ἡ εὐχή εἶναι σωτήριο φάρμακο καί ἐμποδιστικό τῶν ἁμαρτημάτων καί ἰατρεῖο πλημμελημάτων. Μεγάλο ὄπλο ἡ προσευχή, θησαυρός ἀκέραιος, πλοῦτος πού ποτέ δέν δαπανᾶται, λιμάνι ἀκύμαντο, προϋπόθεση γαλήνης καί μυρίων ἀγαθῶν καί μητέρα δυνατότερη εἶναι ἡ προσευχή κι ἀπ' αὐτή τή βασιλεία.

Ἡ προσευχή εἶναι τῶν θλιβομένων λιμάνι, τῶν παραδαρμένων ἄγκυρα, τῶν κλονιζομένων στήριγμα, τῶν φτωχῶν θησαυρός, τῶν πλουτούντων ἀσφάλεια, τῶν νοσημάτων ἀφανισμός, τῆς υἱείας προστασία, κάθε λύτης φυγαδευτήριο, εὐθυμίας αἰτία, ἀτέλειωτης εὐχαρίστησης ἀφορμή, μητέρα τῆς φιλοσοφίας.

*Ἀπό τό ἔργο τοῦ ἁγίου Νεκταρίου
«Τό γνώθι σαυτόν»*

Οί άγιοι στη ζωή μας

Πεντεκαίδεκα

Δέν ήταν ένας καί δυό άλλα πολλοί οί δικοί τους άγιοι, φρουροί άγρυπνοι στην πόλη τους, την ιστορική Στρώμνιτσα. Πεντεκαίδεκα Μάρτυρες, όπως εύλαβικά τούς έλεγαν οί Στρωμνιτιώτες, πού από γενιά σέ γενιά νοσηματοδοτούσαν τόν καθημερινό τους μόχθο μέσα στην παρουσία του ζωντανού Θεού καί των άγιων του. Των πεντεκαίδεκα μαρτύρων. Ήταν οί πολύ δικοί τους, αυτοί πού άρδευσαν τή γή τους μέ τόν άγιασμένο ιδρώτα της άκάματης ιεραποστολής καί τό δάκρυ των άσκητικών παλαισμάτων. Οί τέσσερις άπ' αυτούς ξένοι οδηγήθηκαν στόν τόπο τους όταν ό άρχοντας της Νίκαιας άκολουθώντας τίς έντολές του αυτοκράτορα Ίουλιανού του Παραβάτη (361 - 363 μ.Χ.) έξαπέλυε άπηνή διωγμό έναντίον των χριστιανών. Ήταν ό Τιμόθεος, ό Κομάσιος ό στρατιώτης, ό μοναχός Ευσέβιος καί ό Θεόδωρος, ένας άπό τούς τριακόσιους δέκα όκτώ πατέρες της Α΄ Οίκουμενικής Συνόδου. Οί τέσσερις εύσεβεΐς άνδρες μέ την άγία βιοτή καί τή φλογερή διδασκαλία τους έγιναν οί άγγελιοφόροι της αγάπης του Θεού στην Τιβεριούπολη (= Στρώμνιτσα). Ή χαριτόβρυτη πολιτεία τους είλκυσε καί άλλους συνεργούς στόν άμπελώνα του

Χριστού. Συντάχθηκαν πλάι τους οί ιερείς Πέτρος, Ίωάννης, Σέργιος, Θεόδωρος καί Νικηφόρος, οί διάκονοι Βασίλειος καί Θωμάς, οί μοναχοί Ίερόθεος, Δανιήλ καί Χαρίτων καί ό λαϊκός Σωκράτης ό στρατιώτης. Άγγελική ή πολιτεία τους καί τό φώς της διέλυε τόν ζόφο των ειδώλων καί οδηγούσε τίς ψυχές άπό τά χαμερπή στά ούράνια, άπό τήν πλάνη στην άληθινή θεογνωσία.

Ή ιεραποστολική διακονία των δεκαπέντε έργατών της βασιλείας του Θεού εύφρανε τούς άγγέλους. Ή περίσσια καρποφορία κατήσχυε τόν διάβολο, ό όποιος μέ τούς τρόπους πού διαθέτει έκανε γνωστή τή δράση τους στά όργανά του, τόν Ουάλλη καί τόν Φίλιππο, πού ήταν οί διοικητές της περιοχής, φανατικοί ειδωλολάτρες, τυφλά όργανα του δυσσεβούς Ίουλιανού. Άκούγοντας τή δράση των καλλίνικων αγωνιστών, έσπευσαν άπό τή Θεσσαλονίκη στην Τιβεριούπολη, τούς συνέλαβαν καί τούς προσήγαγαν σέ δημόσια δίκη.

Στίς άπειλές καί στά δελεάσματα οί δεκαπέντε άθλητές της αλήθειας μέ θαυμαστή όμοψυχία άντιτάσσουν σθεναρή τήν όμολογία τους: «Ποτέ δέν θά θυσιάσουμε στους δαίμονες καί στά είδωλά τους». Ή γενναία άπάντησή τους συνεπάγεται τόν θάνατο. Τόν βιώνουν μέ χαρά, όπως όλες οί έκλεκτές ψυχές πού ακολουθούν τό έσφαγμένο Άρνίο «όπου

ἄν ὑπάγη». Ὁ μοναδικός πόνος στίς εὐσεβεῖς καρδιές τους εἶναι νά μή μείνει καμιά ψυχή στό σκοτάδι.

Γιά τοῦτο καί ὁ Πέτρος ἐλέγχει μέ παρηρησία τοὺς τυράννους παρακινώντας τους σέ μετάνοια. Τά βασανιστήρια πού ἀκολουθοῦν εἶναι φοβερά. Τοῦ κόβουν μέ μανία τά χέρια. Μά καί κομμένα τά μέλη τῶν μαρτύρων σκορποῦν γύρω τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καί θαυματουργοῦν. Τό δεξιό χέρι τοῦ μάρτυρα χαρίζει τό φῶς σέ μία τυφλή χριστιανή πού τό ἀσπάζεται μέ θαυμασμό καί εὐλάβεια.

Οἱ πιστοί τῆς Τιβεριούπολης περιέβλαν μέ τιμή καί εὐλάβεια τά ἱερά λείψανα τῶν ἀγαπημένων ἀγίων καί φύλαξαν μέ ἱερότητα στή μνήμη καί στήν καρδιά τήν ἡμέρα τῆς ἡρωικῆς τους ἀθλήσεως. Ἦταν 28 Νοεμβρίου τοῦ 362 μ.Χ.

Ὁ μεγαλοπρεπής ναός τῶν ἀγίων αἰῶνες ὁλόκληρους ἀποτελοῦσε καταφυγή κι ἐλπίδα γιά τοὺς εὐσεβεῖς Στρωμνισιῶτες κάθε γενιάς. Κι ὅταν τό καλοκαίρι τοῦ 1913 ἡ συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου αὐθαίρετα καί ἄδικα ἐπιδίκασε τήν πόλη τῆς Στρώμνιτσας στοὺς Βουλγάρους, οἱ κάτοικοί της κατῶδυνοι ἐγκατέλειψαν τήν προγονική τους ἐστία. Μαζί τους στήν ἐρειπωμένη ἀπό τόν πόλεμο πόλη τοῦ Κιλκίς, ὅπου κατέφυγαν, ἔφεραν τοὺς ἱερούς θησαυρούς τους: τήν παλαιά εἰκόνα τῶν Πεντεκαίδεκα ἱερομαρτύρων καί τό δεξιό χέρι τοῦ ἱερομάρτυρα Πέτρου τοῦ πρεσβυτέρου. Τά ἐναπόθεσαν στὸν ναό τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος,

τόν ὁποῖο μετονόμασαν σέ ναό τῶν Πεντεκαίδεκα Ἱερομαρτύρων καί γύρω ἀπὸ τὸν ναό ξανάρχισαν τὴ ζωὴ τους. Ἐκεῖ μεγαλώνουν τά παιδιά τους. Τοὺς δείχνουν τὴν ἀγία πρόθεση ὅπου σκηνώνει ἡ ἐλπίδα πού δέν καταισχύνει, τά φέρνουν νά προσκυνοῦν τά ἱερά λείψανα, ὅπου ὑπάρχει ἡ δύναμη πού νικά τὸν κόσμο.

Κάθε χρόνο στίς 28 Νοεμβρίου ἡ ἱστορική μακεδονικὴ πόλη τοῦ Κιλκίς τιμᾷ τοὺς πολιούχους της Πεντεκαίδεκα Μάρτυρες μέ λαμπρότητα καί κατάνυξη. Καί κάθε γενιά ἀνανεώνει τὴν ἀπόφαση νά ὑφάινεται ἡ ζωὴ της γύρω ἀπὸ τὸν ναό, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ, πού τά λείψανα καί τίς εἰκόνες τους μετέφεραν οἱ μαρτυρικοὶ μας πρόγονοι ὡς τό πῖο ἱερό φυλαχτό καί τὴν ἀκριβότερη περιουσία. Γιατί ὁ πλοῦτος καί ἡ δύναμη τῆς φυλῆς μας δέν εἶναι ὁ χρυσός καί τό πετρέλαιο. Πλοῦτος μας εἶναι ὁ Χριστός καί δύναμή μας οἱ ἅγιοί του. Αὐτό εἶναι τό μέγιστο κοίτασμα τούτης τῆς πατρίδας πού δέν ἀφανίζεται ποτέ, αὐτό εἶναι τό ἀγιασμένο θέμελο αὐτοῦ τοῦ Γένους, πού δέν καταλύεται ποτέ.

Ἰχνηλάτης

Τοῦ φρονίμου οἰκοδόμου

- Ποῦ πᾶς πάλι, Τατιανή, μέ τόν τενεκέ; ρωτᾷ εἰ ὁ σύζυγος.

- Νά πετάξω σκουπίδια.

- ὙΕ, πόσα σκουπίδια ἔχουμε πιά σ' αὐτό τό σπίτι καί πᾶς - ἔρχεσαι τόσες φορές;

Ὅμως «μὴ γνῶτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου» καί γι' αὐτό οὔτε ὁ σύζυγος δέν ἤξερε ὅτι στούς τενεκέδες πού πηγαινόφερνε ἡ Τατιανή κουβαλοῦσε μέσα ζάχαρη, καφέ, ψωμί, ὅλα τὰ χρειαζόμενα γιὰ τοὺς φτωχοὺς γέρους τῆς γειτονιάς.

Ἦξερε ἀπὸ φτώχεια, ὅπως ἤξερε καὶ ἀπὸ πείνα καὶ ἀπὸ ὀρφάνια καὶ ἀπὸ προσφυγιά καὶ ἀπὸ κόπο καὶ ἀπὸ πένθος.

Γεννήθηκε στὴν Τυφλίδα. Γερή καὶ ἀγία ρίζα. ὙΕνας παππούς της ἦταν μοναχός. Οἱ γονεῖς της ἐπὶ τσάρου καί λίγο πρὶν τῇ Ρωσικῇ Ἐπανάστασι μαρτύρησαν, γιὰ νά μὴν προδώσουν τὴν πίστη τους. Πέθαναν μέ τό μαρτύριο τῆς πείνας. Ἡ μικρή Τατιανή ἄκουγε μακριὰ κάποιον θόρυβο, ἔ-

τρεχε, περνοῦσε κάποιο φορτηγό, μάζευε στὴν παλάμη της κανένα σποράκι πού ἔπεφτε κι ἔτσι ἔζησε.

Στά 1922, πέντε χρονῶν περίπου, μαζί μέ ἄλλα 40 ὀρφανὰ τὴν ἔφερε μιά θεία της στὴν Ἑλλάδα. Διηγούνταν ἀργότερα ὅτι ὅσους πέθαιναν στό ταξίδι τοὺς ἔριχναν στὴ μηχανή σάν καύσιμη ὕλη. Στά χωριά ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν τοὺς ἔδιωχναν δυσανεστήμενοι: «Τί ἤρθατε καὶ σεῖς τώρα νά μᾶς φᾶτε τό ψωμί πού δέν φτάνει γιὰ μᾶς;». ὙΕνα χωριό στὴν Κοζάνη τοὺς δέχτηκε.

Πέντε - ἕξι χρονῶν μπαίνει στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς σπιτιοῦ. Ὅταν τὴν εἶδαν πρῶτο βράδυ, ψιθύρισαν μεταξύ τους: «Πρέπει νά ἦταν ἀπὸ καλή οἰκογένεια αὐτό τό κορίτσι, γιατί ἔκανε μετάνοιες καί προσευχή πρὶν κοιμηθεῖ». Στό σπίτι πού ξενοδοῦλεε ἔκανε ὅλες τίς δουλειές καὶ ὅταν ἔφτανε τό ἀπόγευμα, κατάκοπη πιά, γιὰ νά ποτίσει τὰ λουλούδια, κουβαλοῦσε ἀπὸ μακριὰ σαράντα κουβάδες νερό. Ἑργατική καὶ συνετὴ σ' ὅλη της τὴ ζωή.

Οἱ ἄλλοι τῆς ἔβαζαν ζιζάνια -ὅτι τὴν κουράζουν πολὺ σ' αὐτὴν τὴ δουλειά, ὅτι δέν τὴν πληρώνουν καλά-, ἀλλὰ αὐτὴ ἀπαντοῦσε: «Φτάνει πού βρῆκα τὴν ἠθική σ' αὐτό τό σπίτι». ὙΕμεινε στὴ δούλεψή τους, μέχρις ὅτου παντρεύτηκε, 27 χρονῶν. Πάντοτε τόνιζε δύο πράγματα: «Τὴν τιμὴ καὶ τὴν πίστη».

Πῆγα νά τὴ γνωρίσω. Ὑἦταν τότε γύρω στά ὀγδόντα. Μᾶς δέχτηκε στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της, μιά τεράστια ἀποθήκη φορτωμένη μέ πράγματα γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Δέν πετοῦσε τίποτα, ἤξερε ὅτι καί τό πιοῦ ἄχρηστο καὶ τιποτένιο πράγμα θά πῆγαινε σίγουρα σέ

κάποιον πού τό είχε ανάγκη. Αυτό πλέον δέν ήταν δικό της, ήταν τό χάρισμα πού της δόθηκε γιά τόν τόσο κόπο της αγάπης.

Ήβλεπες πράγματι ὅτι ἔχεις μπροστά σου ἕναν σεμνό ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ κι ὄχι ἕναν αὐτάρεσκο ἀκτιβιστή.

Μείναμε περίπου μία ὥρα μαζί της. Ὁ-λη αὐτήν τήν ὥρα ἀκούγονταν σάν τραγούδι τά λόγια της: «Ἐγώ ἀγαπῶ πολύ τήν τιμή καί τήν πίστη. Νά μήν ἀφήνετε τήν Ἐκκλησία. Νά ἀποφεύγετε τρία πράγματα: τό ψέμα, τήν προστυχιά καί τήν τεμπελιά. Ὁποῖος σᾶς κάνει κακό νά τόν ἀγαπᾶτε πιο πολύ, γιατί ἔτσι μπορεῖ νά ἀλλάξει».

Στή ζωή της μόνο ἔδινε. Ὅταν γύριζαν τά κορίτσια της στό σπίτι, ἔβρισκαν τίς ντουλάπες ἄδειες· κάθε φορά μοίραζε τά ρούχα τους. «Ἄς εἶστε γερές, καί θά φτιάξετε ἄλλα», ήταν ἡ μόνη ἐξήγησι. Ὁ σύζυγός της ἔλεγε ὅτι στό σπίτι μας δύο πράγματα δέν μποροῦν νά γίνουν: δέν μπορεῖς νά ἄρρωστήσεις χωρίς νά σέ πάρουν χαμπάρι, γιατί συνεχῶς μπαινοβγαίνουν ἄνθρωποι, καί ἂν χάσεις κάτι, ἀποκλείεται νά τό ξαναβρεῖς· ἡ Τατιανή κάπου θά τό εἶχε δώσει. Χαιρόταν νά βλέπει τά συρτάρια τοῦ σπιτιοῦ της ἄδεια.

Μόνο ἔδινε. Ἔδινε αἷμα ὥς τά ἐξήντα της γιά κάθε σοβαρό περιστατικό πού ἄκουγε. Παρευρισκόταν σέ κάθε τοκετό ὁποιασδήποτε, ἔστω καί μακρινῆς γνωστῆς. Ξενυχτοῦσε καθέναν πού μάθαινε ἀπ' τή νοσηλεύτρια κόρη της ὅτι εἶναι ὁ μόνος του στό νοσοκομεῖο. Ἔλουζε στή γειτονιά ἀνήμπορους, τούς καθάριζε τό σπίτι, τούς τάιζε καί μετά τούς κατηχοῦσε. Ὅταν ἄκουγε γιά κάποιο ἀντρόγυνο ὅτι πήγαιναν στά δικαστήρια νά χωρίσουν πήγαινε κι αὐτή, τούς ἔβλεπε τά χέρια καί τούς ἔφερνε νά φᾶνε ἀπ' τό ἴδιο πιάτο. Πήγαινε κι ἔστελνε καί τά κορίτσια της πολύ συχνά στίς φυλακές κι ἐνῶ μπορεῖ νά μήν εἶχαν τίποτα στό σπίτι, πάντα

θά ἐξασφάλιζε κάτι νά τούς στείλει.

Στήν Κατοχή ἔκανε πανδοχεῖο μέ πάμφθηνες τιμές, μόνο καί μόνο γιά νά ἐξυπηρετεῖ τούς ἀνθρώπους καί συγχρόνως, ὥσπου νά τελειώσει ὁ πόλεμος, φιλοξενοῦσε στό σπίτι της πενήντα ἄτομα. Νέους, γέρους, παιδιά· αὐτή τούς ἔβαζε σέ τάξη γιά νά χωρέσουν καί νά συμβιώσουν τόσα ἄτομα σ' ἕναν περιορισμένο χῶρο. Μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς της, στήν Κατοχή πάλι, κάλεσε μόνη της κι ἔκρυψε στό σπίτι της δεκατέσσερις φαντάρους στό ὑπόγειο. Δανείστηκε κουρέλια ἀπ' τή γειτονιά καί τούς ἐντυσε μ' αὐτά, γιά νά παραπλανήσει, νά μήν τούς σκοτώσουν κι ἀφοῦ τούς φυγάδευσε ὅλους, ἔκαψε ὅλα τά χακί καί δέν κράτησε οὔτε ἕνα μάλωμα νά μπαλῶνι τὰ τρύπια ρούχα τῶν δικῶν της.

Καθώς τήν ἀποχαιρετούσαμε, μᾶς σταύρωνε συνεχῶς μέ τά ἴδια λόγια: «Ἐγώ ἀγαπῶ πολύ τούς καλοῦς. Ἐγώ ἀγαπῶ πολύ τήν τιμή καί τήν πίστη». «Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική ὀρθόδοξη θεολογία», σχολίασε ὁ θεολόγος πού ἦταν μαζί μας, «τό δόγμα καί τό ἦθος».

Στίς γεμάτες ἀποθήκες τοῦ ἄφρονος πλουσίου ὑπάρχει μόνο αὐτή ἡ ἀπάντησι: οἱ ἄδειες ντουλάπες τῆς Τατιανῆς, ἡ ὁποία μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς της ἔλεγε συνεχῶς στούς δικούς της μέ βαθεῖα συναίσθησι: «Πῶς θά παρουσιαστοῦμε μπροστά στόν Θεό μέ ἄδεια χέρια, χωρίς καμιά καλοσύνη στή ζωή μας;».

Τό ἔργο της, χρόνια μετά τήν κοίμησή της, συνεχίζεται πολλαπλάσιο. Ἡ ἀποθήκη της ὑπάρχει ἀκόμα· συνεχῶς ἀδειάζει καί συνεχῶς πάλι γεμίζει θυμίζοντας ἐκεῖνον τόν χορτασμό τῶν πολλῶν μέ τούς πέντε ἄρτους.

Τά μεγάλα ἔργα δύσκολα σβήνουν.

Ζ. Γ.

Γιατί τρελός;

Ἡ φιλόστοργη μητέρα μας, ἡ Ἐκκλησία, ἰδιαίτερα αὐτή τήν περίοδο, πού μπαίνουμε πρὸς τὸν χειμῶνα, μέ τὰ ἀναγνώσματά της καλλιεργεῖ τὴν ἀγάπη στὶς καρδιές μας. Διδάσκει τὴν ἐλεημοσύνη, τὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὴ φιλανθρωπία, πού εἶναι ἀναγκαῖα, γιὰ νὰ βοηθηθοῦν πονεμένοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ σωτηρία μας. Σήμερα στὴν παραβολή πού ἀκούσαμε (Λκ 12,16-21) ὁ Κύριος ὀνομάζει ἕναν πλούσιο ἄφρονα, δηλαδή τρελό. Γιατί; Ἐμεῖς θά λέγαμε ὅτι εἶναι ἐπιτυχημένος καὶ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Κι ὅμως ὁ Κύριος τὸν ὀνομάζει τρελό. Οἱ ἅγιοι πατέρες μᾶς ἐξηγοῦν τοὺς λόγους.

Πρῶτος λόγος. Ἡ γῆ του «εὐφόρῃσεν». Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ εὐφορία τῶν κτημάτων του πού δέν ξέρει ποῦ νὰ συνάξει τοὺς καρπούς. Ὑποφέρει, χάνει τὸν ὕπνο του καὶ σκέπτεται ποῦ θά ἀποθηκεύσει τόσα ἀγαθὰ. Κι ὅμως ὑπάρχουν πάρα πολλές ἀποθήκες ἄδειες. Εἶναι τὰ στομάχια τῶν πτωχῶν, τὰ σώματα τῶν γυνῶν, τὰ σπίτια τῶν ταλαιπώρων ἀνθρώπων. Καὶ μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἴσως εἶναι ἄνθρωποι πού δουλεύουν καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν περιουσία του. Καὶ ἐνῶ δέν ἔχει ποῦ νὰ βάλει τὴ σοδειά του, τοὺς ἀδικεῖ μέ ἕνα ψευτομίσθό.

Δεύτερος λόγος. Βγάζει ἀπόφαση: «καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω». Καὶ ἂν, πλούσιε, τὴν ἄλλη χρονιά εἶναι ὑπερδιπλάσια ἡ εὐφορία, τί

θά κάνεις; Θά γκρεμίσεις καὶ τίς καινούργιες ἀποθήκες γιὰ νὰ κτίσεις ἀκόμα μεγαλύτερες; ὦ τρέλα!

Τρίτος λόγος. Δέν ὑπολογίζει τὴν αἰωνιότητα. Εἶναι μεγάλο τὸ θέμα αὐτό, ἀδέλφια μου: Τί σχέση ἔχω μέ τὴν αἰωνιότητα, μέ τὴν ἀληθινὴ ζωὴ γιὰ τὴν ὁποία μέ ἔπλασε καὶ μέ προόρισε ὁ Θεός; Ἄν δέν μέ ἀπασχολεῖ αὐτό τὸ ὕψιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ, μέ τὸ ὁποῖο μέ προίκισε, εἶμαι τρελός, μέ μεγάλο βαθμὸ τρέλας. Πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ θεραπευθῶ.

Τέταρτος λόγος. Δέν σκέφτεται ὅτι ὑπάρχει θάνατος. Λέγει στὴν ψυχὴ του «ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου». Ὑπάρχει τίποτε βεβαιότερο τοῦ θανάτου; «Οὐδὲν τοῦ θανάτου βεβαιότερον καὶ οὐδὲν τῆς ὥρας τοῦ θανάτου ἀδηλότερον». Εἶναι ὑπερβέβαιον ὅτι θά πεθάνει καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ πάρει μαζί του τίποτε, παρὰ μόνον τὰ ἔργα του, εἴτε ἀγαθὰ εἴτε κακά. Καὶ γι' αὐτὰ θά κριθεῖ· «Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς δεῖ φανερωθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσῃται ἕκαστος... πρὸς ἃ ἔπραξεν εἴτε ἀγαθὸν εἴτε κακόν» (Β' Κο 5,10). Ἕνας πού δέν σκέπτεται αὐτὴ τὴ βεβαία βεβαιότητα καὶ δέν τὴ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του στά σχέδιά του, εἶναι ἄνθρωπος συνेतός καὶ μυαλωμένος; Εἶναι τρελός. Εἶναι ἄφρων.

Πέμπτος λόγος. Τέλος, εἶναι τρελός, διότι δέν σκέπτεται ὅτι δέν εἶναι μόνος

στόν κόσμο αυτό.

Ίδιαίτερα όμως θέλω νά μείνω σ' αυτό πού ἀκοῦμε νά λέγει ὁ ἴδιος: «ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, φάγε, πίε, εὐφραίνου». Ἀκοῦτε τρέλα ἀνθρώπου; Μ' αὐτά τρέφεται ἡ ψυχή, ταλαίπωρε; Ἡ ψυχή τρέφεται μέ ἀλήθειες, μέ ἰδέες, μέ τά λόγια τοῦ Θεοῦ, μέ τά μυστήρια τῆς σωτηρίας. Αὐτά εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς. Ὁ Χριστός μας, ὅπως προσφέρει τά ἀγαθὰ γιά νά ζήσουμε σωματικά, ἔχει καί τόσα ἀγαθὰ γιά νά ζήσει ἡ ψυχή μας. Πίστη, ἀγάπη, ἐλπίδα, ἐλεημοσύνη, φιλανθρωπία, νά τά τρόφιμα, τά ἀγαθὰ μέ τά ὁποῖα μπορεῖ νά τραφεῖ ἡ ψυχή σου καί νά ζήσει, ὄχι ἔτη πολλά, ἀλλά ἔτη αἰώνια.

Οἱ πατέρες μας διδάσκουν ὅτι ὁ Θεός πού εἶναι οἰκτίρμων ἔπλασε καί τόν ἄνθρωπο σπλαγχνικό, φύτευσε μέσα στήν ὑπαρξή μας τή συμπάθεια. Γι' αὐτό, ὅταν δέν φροντίζουμε νά χορτάσει ὁ συνάνθρωπός μας ὅπως χορταίνουμε ἐμεῖς, νά ντυθεῖ ὅπως ντυνόμαστε, δέν ἀγαποῦμε δηλαδή τόν πλησίον ὅπως τόν ἑαυτό μας, τότε ἔχουμε ὑποστεῖ ἐκτροπή τοῦ προορισμοῦ μας, μία μεγάλη διαστροφή στήν ὑπαρξή μας.

Λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: Ὁ Κύριος θά σᾶς δικάσει καί θά σᾶς καταδικάσει, διότι αὐτά πού σπαταλᾶτε «πατρῶα ἐστί», εἶναι τοῦ πατέρα τῶν ὀρφανῶν, τῶν πεινασμένων. Ναί, σᾶς τά ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός πατέρας ὅπως ἓνας ἐμπιστεύεται τά χρήματα τοῦ κράτους στόν ταμία γιά νά τά δώσει σ' αὐτούς πού τά δικαιῶνται. Σᾶς τά ἐμπιστεύθηκε, πλούσιοι ἄφρονες, γιά νά τά διοχετεύσετε καί νά τά δώσετε στά παιδιά τοῦ Θεοῦ, τοῦ πατέρα πού σᾶς τά χορήγησε καί θά σᾶς ζητήσει κάποτε τόν λογαριασμό.

Ἀδελφοί μου, δέν εἶναι ἄφρων μόνο ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, εἴμαστε καί πολλοί ἀπό μᾶς ἄφρονες. Ἄν ἐξετάσουμε καλά τόν ἑαυτό μας καί βάλουμε τό χέρι στήν καρδιά, θά δοῦμε τί σπατάλες κάνουμε, τί περιττά ἀγοράζουμε! Σκεφθήκαμε ὅτι γιά ὅλα αὐτά θά κριθοῦμε; Νά τό σκεφθοῦμε ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ ἄφρων καί μιλάει γιά μένα ὁ Κύριος, καί νά πάρω σήμερα τήν ἀπόφαση νά πῶ τέρμα στίς σπατάλες, τέρμα στίς ἀγορές. Θά περιορισθῶ, θά ζήσω λιτά, οὕτως ὥστε νά βοηθήσω ὅσο μπορῶ. Ἔτσι θά λύσω τό πρόβλημα τοῦ ἑαυτοῦ μου, νά μή χαρακτηρίζομαι τρελός, ἀλλά θά βοηθήσω καί τόν ἀδελφό μου πού ὑποφέρει. Μέ αὐτόν τόν τρόπο, ἀδέλφια μου, νά ἐτοιμασθῶ νά γιορτάσω τά Χριστούγεννα. Τόν Χριστό μας, Αὐτόν πού μέ τρέφει μέ τόν λόγο του καί τό αἷμα του, Αὐτόν πού ἐτοίμασε γιά μένα αἰώνια βασιλεία, τόν πτωχό Ἰησοῦ πού γεννήθηκε μέσα στόν στάβλο, νά τόν φιλοξενήσω στό σπίτι μου, νά τόν ντύσω, νά τόν θρέψω στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Στ. Ν. Σάκκος

Κυ 20-11-2005, ἰ. ν. Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, Φίλυρο

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ
ΠΕΖΙΚΟΥ
ΔΟΥΡΑΤΣΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Εἶναι γιὰ τὴν πατρίδα μας καὶ ὁ Νοέμβριος βαρυφορτωμένος μέ μνήμες ἱστορικές. Σημαντικές προσωπικότητες Ἑλλήνων ἔδρασαν μέσα στό τριανταήμερό του, ἐνῶ κάποιοι ἔκλεισαν τὰ μάτια τους ἀφήνοντας πίσω ἱερὴ παρακαταθήκη τῆ ζωῇ καὶ τὰ λόγια τους.

Ἕνα τέτοιο πρόσωπο, πού ἔφυγε στίς 12 Νοεμβρίου 1981, εἶναι καὶ ὁ στρατιωτικός Γεώργιος Δουράτσος. Ἴσως τίποτε δέν θά προοιῶνιζε τό μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ ἀγοριοῦ, ὅταν τό ἀντίκριζαν ἀνάμεσα στά ἄλλα δέκα ἀδελφία του ἐκεῖ στό γραφικό νησί τῆς Σύρου ὅπου πρωτοεῖδε τό φῶς τοῦ ἡλίου. Μά τό παιδί αὐτό εἶχε θαρρεῖς ἐπάνω του ἐξαρχῆς τῆ σκέπῃ τῆς Παναγιᾶς, γεννημένο τόν Δεκαπενταύγουστο τοῦ 1894. Ἀποδεικνύεται φύση φιλομαθέστατη καὶ φίλεργη, καθώς παράλληλα μέ τῇ στρατιωτικῇ του ὑπηρεσίᾳ σπουδάζει Νομικὴ καὶ συμπληρώνει τόν στρατιωτικό καταρτισμό του μέσα

ἀπὸ πολλά κέντρα στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσης. Ὡς ἀξιωματικός βίωσε τὴ φρίκη τῆς Μικρασιατικῆς Ἐκστρατείας. Ἦμελλε ὡστόσο νά μείνει στήν ἱστορία ἀνεξίτηλη ἡ στάση πού κράτησε ὡς διοικητῆς/ταγματάρχης στὸν Β' παγκόσμιό πόλεμο.

Ἡ γερμανικὴ εἰσβολὴ στήν Ἑλλάδα βρίσκει τόν Δουράτσο διοικητὴ στά νευραλγικά ὄχυρά τοῦ Ροῦπελ. Ξημερώνει ἡ 6η Ἀπριλίου 1941. Ὁ συνταγματάρχης Πέτερσεν δίνει σύνθημα ἐπίθεσης: οἱ Γερμανοὶ ἐπιχειροῦν νά διασπᾶσουν τὴ γραμμὴ Μεταξά. Τὰ γερμανικά στούκας βομβαρδίζουν καταγιγιστικά. Οἱ ἐχθροὶ καταφέρνουν νά φτάσουν σέ ἀπόσταση μόλις 200 μέτρων ἀπὸ τό ὄχυρό.

Ὡστόσο, ὁ Δουράτσος καὶ τὰ παλληκάρια του δέν πτοοῦνται. Οἱ δυνάμεις εἶναι διαμετρικά δυσανάλογες καὶ οἱ ἐκτιμήσεις δυσοίωνες. Ἀλλὰ τὴν ἱστορία δέν τὴ γράφουν τὰ νούμερα, παρά οἱ φλογερές καρδιές. Ψυχραῖμος, δυναμικός, συστηματικός, μὰ πάνω ἀπὸ ὅλα Ἑλληνας ἀληθινός μεταγγίζει σέ ὅλους τοὺς στρατιῶτες ἐνθουσιασμό καὶ ἱερὸ πείσμα. Κόντρα στίς προβλέψεις ἀντιστέκονται ἥρωικά ἀναγκάζοντας τόν ἐχθρό νά ἀποσυρθεῖ καὶ νά ζητήσῃ νέες συνδρομές. Οἱ Γερμανοὶ δέν περίμεναν τέτοια ἐπιχειρησιακὴ ἐτοιμότητα στό ὄχυρό.

Τίς δύο ἐπόμενες μέρες οἱ Γερμανοὶ μέ νέες ἐνισχύσεις ἐπιδίδονται σέ ἀσταμάτητους βομβαρδισμούς ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀέρος. Ἀνερμήνευτο πῶς, ἀλλὰ τό ὄχυρό κρατάει. Ὁ ἐχθρός, μπροστά στὸν κίνδυνο τοῦ ἀποδεκατισμοῦ μετὰ ἀπὸ τόσες βαρεῖες ἀπώλειες, ψάχνει εὐκολότερη λύση. Ἀφοῦ ἀπέ-

δέν παραδίνονται!

τυχαν νά διασπάσουν τή γραμμή τῶν ὀχυρῶν, ἀποφάσισαν νά τήν παρακάμψουν. Ἔτσι μέσω Γιουγκοσλαβίας περνοῦν τόν Ἀξιό καί φτάνουν στή Θεσσαλονίκη ὅπου ὑπογράφεται συνθηκολόγησι.

Ἀγγελιοφόροι ἐνημερώνουν τόν ἀποκομμένο στά ὀχυρά Δουράτσο πώς ὁ ἀγώνας τους εἶναι μάταιος καί πρέπει νά παραδοθοῦν. Καί τότε βροντοφώναξε σάν ἄλλος Λεωνίδας τό σύγχρονο «μολὼν λαβέ». Δήλωσε περήφανα: «Τά ὀχυρά δέν παραδίνονται. Καταλαμβάνονται». Φάνηκε δύσπιστος ἀπέναντι στούς γερμανούς πού ἐπέμεναν νά ἀναφέρονται στή συνθηκολόγησι. Δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά τοὺς ὑπακούσει: «Ἐμεῖς», ἀπάντησε, «διαταγές δεχόμαστε μόνο ἀπό τοὺς ἱεραρχικά προϋσταμένους μας καί ὁ ἀγὼν θά συνεχιστεῖ».

Εἶναι ὅλοι ἀποφασισμένοι νά δώσουν ἀκόμη καί τή ζωή τους. Ἐφτάσε ὅμως ἡ ἐπίσημη διαταγή γιά κατάπαυση πυρός. Ἀπογοητευμένος ὁ Δουράτσος συλλογίζεται τί πρέπει νά πράξει. Καίει ὅλα τὰ ἀπόρρητα ἔγγραφα γιά νά μὴν πέσουν στά χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἐνῶ ὁλόγυρά του οἱ στρατιῶτες τόν παρακαλοῦν νά συνεχίσουν τόν ἀγώνα... Παρόλο πού ἡ καρδιά του συμφωνεῖ μαζί τους, ὑπακούει στήν ἐντολή τῶν ἀνωτέρων.

Βγαίνει ἀπό τό φρούριο καί βλέπει μπροστά του τοὺς Γερμανούς παραταγμένους νά τοὺς ἀποδίδουν τιμές παρουσιάζοντας τὰ ὄπλα. Ὁ γερμανὸς διοικητὴς καλεῖ τόν Δουράτσο δίπλα του γιά νά ἐπιθεωρήσουν μαζί τό ἄγλημα κι ὁμολογεῖ πώς τέτοια ἀντίσταση δέν ἔχει ξαναδεῖ κι ἃς ἔχει ὀργώσει ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη.

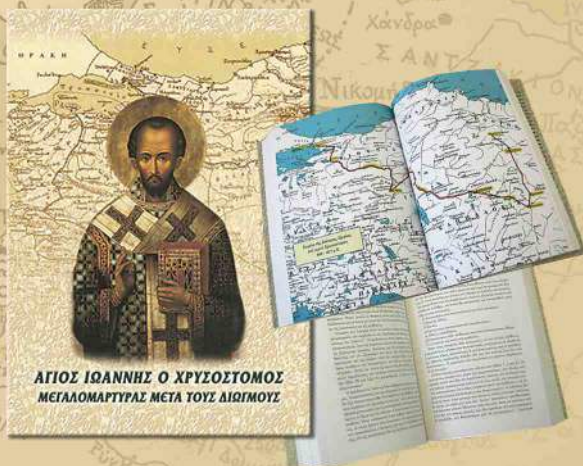
Ὁ Δουράτσος μέτρησε 44 νεκρούς, ὑποχρεώνοντας τοὺς ἀντιπάλους σέ ἀπώλειες 400 ἀντρῶν. Ὁ Γερμανὸς δέν πιστεύει πὺς εἶναι τόσο λίγοι οἱ Ἕλληνες νεκροί μετὰ ἀπὸ τέτοιους σφοδροὺς βομβαρδισμούς. Δέν εἶχε ὑπολογίσει πὺς μπαίνοντας στὰ δαιδαλώδη ὀχυρά θά ἔβλεπε σέ ἓνα τομέα γραμμένο στὸν τοῖχο μέ κιμωλία: «Στὶς Θερμοπύλες σκοτώθηκαν οἱ 300, ἐδῶ θά πέσουν οἱ 80». Αὐτὴ ἡ μακραίωνη προειλημμένη ἀπόφασις θυσίας γιά τήν πατρίδα ὑπῆρξε ἡ κρυφὴ δύναμη πού καθόρισε τήν ἀμετάκλητη συμπεριφορά τοῦ Δουράτσου κι ὅλων τῶν στρατιωτῶν.

Τά ὀχυρά τελικὰ δέν καταλήφθηκαν, ἀπλὰ παρακάμφθηκαν. Καί οἱ Ἕλληνες δέν ἔφυγαν ἡττημένοι, ἀλλὰ ἀναγνωρίστηκαν ὡς ἥρωες.

Ὁ Δουράτσος καί τὰ παλληκάρια του βάδισαν στὰ χνάρια πού χάραξαν ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια οἱ πρόγονοί μας ἐπιβεβαιώνοντας πὺς ὄντως μέσα μας ρέει ἡρώων αἷμα.

Ἀξιοθαύμαστος κι ἀγνὸς ἀγωνιστὴς ὁ Γεώργιος Δουράτσος, μπορεῖ ἐπάξια νά σταθεῖ πρότυπο ἀνδρείας καί ἡθους. Μετὰ τὸν θάνατό του ἡ προτομή του τοποθετήθηκε τόσο στή γενέτειρά του ὅσο καί στό μουσεῖο στὰ Ὁχυρά Ροῦπελ. Ἀλλὰ ἡ οὐσιαστικότερη τιμὴ εἶναι νά στήσουμε τή μορφὴ του στήν καρδιά μας καί νά προασπιζόμαστε ὅ,τι ἱερό καί μεγάλο μέ τό ἴδιο ἀνυποχώρητο σθένος.

A.T.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΓΜΟΥΣ

Όταν ακούμε τον χαρακτηρισμό «μάρτυρας» και «μεγαλομάρτυρας», ό νοϋς μας τρέχει στίς ένδοξες πρωτοχριστιανικές έποχές, κατά τίς όποιες ή Έκκλησία έγραψε χρυσές σελίδες μέ τό αίμα τών μαρτύρων της πού πλούσιο έρρευσε καί πότισε τό δέντρο τής χριστιανικής πίστης. Ξεχνόυμε όμως ότi ό Χριστιανός είναι σέ όλες τίς έποχές στρατιώτης του Χριστού καί μάρτυράς του μέσα σ' έναν κόσμο αντίλογίας κατά του θελήματος του Θεού. Τή μορφή ενός τέτοιου μεγαλομάρτυρα μετά τούς διωγμούς μās παρουσιάζει ανάγλυφα ό S. D. Amédée Thierry στό έργο του St Jean Chrysostome et l' impératrice Eudoxie, la société chrétienne en Orient (=Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος καί ή αυτοκράτειρα Εϋδοξία, ή χριστιανική κοινωνία στην Άνατολή). Κυκλοφορείται ήδη σέ πιστή καί γλαφυρή μετάφραση στά έλληνικά από τίς εκδόσεις «Χριστιανική Έλπίς» μέ τόν τίτλο «Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος, με-

γαλομάρτυρας μετά τούς διωγμούς», έκδοση τρίτη βελτιωμένη.

Τό έπίτομο αυτό έργο ύποδιαιρείται σέ όκτώ έπί μέρους βιβλία, γιά τήν καλύτερη προσέγγιση τής έποχής, τών θεσμών καί τών γεγονότων. Ή διήγηση τής ιστορίας ξετυλίγεται στή Βυζαντινή Αυτοκρατορία μέ κέντρο τήν Κωνσταντινούπολη καί αρχίζει πρός τό τέλος του 399 μ.Χ., όταν αυτοκράτορας στό άνατολικό τμήμα τής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είναι ό Άρκάδιος καί στό δυτικό ό Όνώριος, γιοί καί οι δύο του Θεοδοσίου του Μεγάλου.

Τό πρώτο βιβλίό παρουσιάζει τό έκκλησιαστικό περιβάλλον του άρχιεπισκόπου άγ. Ίωάννου Χρυσοστόμου καθώς καί τά δύο στρατόπεδα στά όποια ήταν χωρισμένος ό βυζαντινός κόσμος: αυτό τής ζωντανής καί άσκητικής πίστης, πού εκπροσωποϋνταν άπό τόν άρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Ίωάννη Χρυσόστομο καί εκείνο τής έκκοσμιευμένης άνώτερης -κυρίως, αλλά καί όχι μόνο- τάξης μέ κύρια εκπρόσωπό της τήν αυτοκράτειρα Εϋδοξία.

Στό δεύτερο βιβλίό άνιχνεύεται ή προσπάθεια του άρχιεπισκόπου νά πραγματοποιήσεί έν όνόματι του Χριστού μία κάθαρση, ή όποία ξεκινούσε βέβαια άπό τήν Έκκλησία, έπεκτεινόταν όμως καί σ' όλόκληρη τήν κοινωνία, ή όποία έπρεπε, σύμφωνα μέ τή διδασκαλία του άγίου Πατέρα, νά ζεί σύμφωνα μέ τόν θείο Νόμο, άφου καυχόταν όπi ήταν χριστιανική. Έτσι, ό Χρυσόστομος μέ παρρησία άπηύθυνε τόν έλεγκτικό του λόγο πρός όλες τίς κατευθύνσεις: πρός ύψηλά ίσταμένους

ἀλλά καί πρὸς τὰ πλατιά στρώματα τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε τὸν κύριο θαυμαστή του καί τὸ προπύργιό του ἔναντι τῶν ἐχθρῶν του.

Στό τρίτο βιβλίο γίνεται μία παρέκβαση στίς περιοχές τῆς Αἰγύπτου καί στόν ἐκεῖ μοναχισμό καί ἀναχωρητισμό. Ξεδιπλώνοντας τήν ἱστορία του στά πρόσωπα κάποιων ἀναχωρητῶν μέ τήν ἐπωνυμία «Μακροί ἀδελφοί», τήν ὁποία χρωστοῦσαν στό ὑψηλό τους ἀνάστημα, καί τήν περιπέτειά τους, πού τούς ὀδήγησε στήν Κωνσταντινούπολη, βλέπουμε τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο συνδέθηκαν μέ τόν ἅγιο Ἱεράρχη καί μία ἐπιπλέον ἀπό τίς ἀφορμές γιά τήν ἑναρξη τοῦ σκληρότερου διωγμοῦ, πού ἀντιμετώπισε ὁ Χρυσόστομος.

Στό τέταρτο βιβλίο ἡχεῖ τό προανάκρουσμα μιᾶς μάχης κατά τοῦ ἀγωνιστῆ τῆς Ἀληθείας. Μία ψευτοσύνοδος ἀποφασίζει ληστρικά κατά τοῦ ἀρχιεπισκόπου καί ἡ κοσμική ἐξουσία σέ ἄριστη συνεργασία μέ τήν ψευτοσύνοδο ἀποφασίζει καί διατάσσει τήν ἐξορία τοῦ ἁγίου ποιμενάρχου, παρά τίς θυελλώδεις διαμαρτυρίες τοῦ λαοῦ. Κι ὅταν (πέμπτο βιβλίο) ὁ ποιμενάρχης ἐπανερχεται στόν θρόνο του, ἔπειτα ἀπό θεϊκή παρέμβαση, νέες διαβουλεύσεις λαμβάνουν χώρα. Νέα πολυχρόνια ἐξορία ἀκολουθεῖ, πού ἔμελλε νά εἶναι καί ἡ τελευταία.

Τό ἕκτο καί τό ἑβδομο βιβλίο περιγράφουν τή μαρτυρική πορεία τοῦ ἁγίου ἱεράρχη στήν ἐξορία, κατά τήν ὁποία ὑπέστη φρικτά μαρτύρια τόσο ἀπό τούς βάνουσους στρατιῶτες πού τόν συνόδευαν, ὅσο καί ἀπό ἄσπλαγχνους τοπικούς ἐπισκόπους, πού ἔτρεφαν ἀντιπάθεια γιά τόν ἀκραιφνή χαρακτήρα του. Μέσα σ' ὅλα αὐτά σάν ἥλιος λάμπει τό ἦθος καί ἡ πίστι τοῦ Ἀγίου, πού στηρίζει τό ἀπορφανισμέ-

νο ποίμνιό του μέ τίς ἀπαράμιλλες ἐπιστολές του καί παράλληλα ἐργάζεται ἱεραποστολικά στά βάρβαρα ἔθνη, τά ὁποῖα συναντᾷ στή σκληρή πορεία τῆς ἀπομάκρυνσής του.

Τέλος στό ὄγδοο βιβλίο γονατίζουμε μπροστά στήν ὀσιομαρτυρική κοίμησή του μακριά στά Κόμανα τῆς Ἀρμενίας, ὅπου συναντῶνται γῆ καί οὐρανός, ὁ παλαιότερος μάρτυρας Βασιλίσκος, μέ τόν νέο, πού κοντεύει νά ἀγγίξει τά σκαλιά τῆς οὐράνιας Βασιλείας, καθὼς ἡ ἀρετή φτάνει σέ μέτρα οὐρανομήκη μ' ἐκεῖνο τό «δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν» πού σφράγισε τό ἅγιο χρυσό στόμα. Γινόμαστε ἀκόμη μάρτυρες καί τῆς θριαμβευτικῆς ἐπὶ γῆς δικαίωσης τοῦ Ἀγίου, πού ἔγινε μέ τρόπο συγκλονιστικό καί ἀποτελεῖ ἓνα προανάκρουσμα τοῦ τελικοῦ θριάμβου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνέδεσαν τή ζωή τους μαζί του!

Τό βιβλίο αὐτό ἀποτελεῖ πραγματικά ἀπόκτημα γιά κάθε Χριστιανό, διότι μέσα ἀπό τή γλαφυρή ἀφήγησή του μᾶς κάνει γνωστές τῆς ἀξιομίμητης ζωῆς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καί κοινωνούς τοῦ πατερικοῦ πνεύματος, ἀπό τό ὁποῖο ἔχουμε τόσο ἀνάγκη. Ἐπιπλέον, μέ τίς ἐκτενεῖς ἀναφορές του στοὺς λόγους τοῦ Χρυσοστόμου, ἀνάβει μέσα στόν ἀναγνώστη τὸν πόθο νά μελετήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν ἐπισταμένως τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, κάτι πού ἀποτελεῖ προνόμιο, ἀλλά καί χρέος ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων.

*Μαρία Μπαδέ-Βούλτσιου
φιλόλογος*

Ἡ κορώνα τοῦ τραπεζίτη

Πάντα μέ έντυπωσίαζε τό μεγαλεῖο, ἡ ἄρμονία καί ἡ λειτουργικότητα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Καί ὅσο περνοῦν τά χρόνια καί ζω τή φυσιολογική φθορά του, τόσο θαυμάζω τόν σοφό Δημιουργό του γιά τό ὑπέροχο αὐτό θαῦμα πού λέγεται ἀνθρώπινο σῶμα. Καί ἐκτιμῶ βαθιά τούς ἀνθρώπους πού μέ κόπους καί ξενύχτια ὑπηρετοῦν τήν ὑγεία μας.

Πρόσφατα εἶχα τήν εὐκαιρία νά παρακολουθήσω τήν ἐπίπονη καί λεπτολόγο ἐργασία τῆς ὁδοντιάτρου μου, καθώς δεχόμεν τίσ πολύτιμες ὑπηρεσίες της.

Φροντίζει μέ τόσο ὑπομονετική ἐπιμέλεια τίσ ἐλάχιστου ἐμβαδοῦ ἐπιφάνειες τῶν δοντιῶν μου ἢ τίσ τριχοειδεῖς περιοχές τῶν ριζῶν τους, καί πάντα μέ ἀφήνει κυριολεκτικά «μέ τό στόμα ἀνοιχτό».

Γιά τό ἓνα δόντι ἢ τό ἄλλο, πού, στή σειρά, δήλωσαν τήν παρουσία τους, ἀναγκάστηκα νά γίνω θαμώνας στό ἱατρεῖο της. Ἡ ἀναντίρρητα ἀναπauτική της καρέκλα σήκωνε τό βάρος μου μέχρι καί δύο φορές τήν ἐβδομάδα, γιά νά μή σᾶς πῶ ὅτι μέ κοίμισε κιόλας ἔτσι ὅπως κατέφθανα ἐκεῖ μετά τήν ἐργασία μου! Καί ἡ ἐπίμονη γιατρός, ἀκούραστη, μεταχειριζόταν ὅλα ἐκεῖνα τά λεπτά ἐργαλειάκια της γιά νά μέ ἀνακουφίσει καί νά λύσει τό πρόβλημά μου!

Ἡ ὁδοντίατρός μου εἶναι πραγματικά ἡ ὑπομονή προσωποποιημένη. Βρίσκει ἄκρη σέ ἐκεῖνες τίσ μικρότατες ἐπιφάνειες,

σκαλίζει καί θεραπεύει. Κοντά της ἐντρυφήσα καί ἐμπέδωσα ἐκείνη τή φράση πού εἶχα ἀκούσει πρίν χρόνια καί πραγματικά μέ έντυπωσίασε: «Ἡ λεπτομέρεια φτιάχνει τήν τελειότητα, ἡ ὁποία τελειότητα δέν εἶναι λεπτομέρεια!». Καί μάλιστα χθές ἔνωσα πραγματικά τήν ἀξία τῆς λεπτομέρειας καί τῆς τελειότητας. Ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς τοποθέτησης τῆς καινούργιας θήκης στό θεραπευμένο πιά δόντι, πού μᾶς ταλαιπώρησε τόσον καιρό: ἀπονεύρωση - θεραπεία - μέτρα - ἐκμαγεῖο - ὁδηγίες.

- Κοίταξέ την! μοῦ εἶπε ἡ γιατρός. Ἐδῶ, στό ἐκμαγεῖο μπαίνει σάν καπελάκι -ἀκριβῶς! Πολύ σωστά τήν ὀνόμασαν κορώνα! Ἔτσι, σάν κορώνα στό κεφάλι τοῦ βασιλιᾶ, θά μπεῖ στό δοντάκι σου, καί ὁ τραπεζίτης σου θά γίνεῖ ξανά λειτουργικός!

Δέν τῆς εἶπα τίποτα. Τήν κοίταξα μόνο μέ θαυμασμό.

Κορίτσι μου!, σκέφτηκα. Θά ἤθελα πολύ νά σέ εἶχα γνωρίσει ὅταν ἦσουν παιδάκι! Μέ τί παιχνίδια νά ἔπαιζες ἄραγε; Τί λεπτομέρειες σέ προσεῖλκυαν καί ἀπασχολοῦσαν τήν παιδική σου φαντασία; Μέ πόση ἐπίμονη καί λεπτολόγο ὑπομονή ἔζησες τά ἐφηβικά σου χρόνια γιά νά φθάσεις νά περάσεις πρώτη στήν ὁδοντιατρική σχολή;

Καί τώρα, πόση λεπτολόγο ὑπομονή χρειάστηκες γιά νά θεραπευθεῖ τό δόντι, γιά χάρι τοῦ ὁποίου σέ ἐπισκέφθηκα τουλάχιστον 22 φορές μέσα στό τελευταῖο ἔξαμηνιο; Μέχρι πού φθάσαμε στήν τέλεια ἐφαρμογή τῆς κορώνας τοῦ τραπεζίτη μου!

Γιατρέ μου, ἂν νομίζεις ὅτι μόνο θεραπεύεις, κάνεις λάθος! Νά ξέρεις ὅτι σέ μένα πρόσφερες μιά σιωπηλή διδασκαλία!

Μοῦ ὑπέδειξες τὴν ἀξία τῆς λεπτομέρειας! Ἀναπολώντας τὴ ζωὴ μου καὶ ἐλέγχοντας τὸν ἑαυτό μου, βλέπω πὼς ὅσες φορές δὲν πρόσεξα τὴ λεπτομέρεια, ἔπεσα σὲ σφάλμα!

Γιὰ παράδειγμα: Χρειαζόμουν μόνο 1/10 ἐπιπλέον, ὥστε ἡ σχολικὴ μου ἐπίδοση νὰ χαρακτηριστεῖ «Ἀριστη» καὶ νὰ βραβευθῶ στὴν Α΄ Λυκείου.

Ἦθελα μόνο ἓνα λεπτό τῆς ὥρας γιὰ νὰ προλάβω τὸν ἠλεκτρικὸ σιδηρόδρομο πού θά μέ πήγαινε στὴν Κηφισιά, γιὰ τὴ συνάντηση συνεργατῶν.

Χρειαζόμουν μόνο τὸ κλειδί γιὰ νὰ ξεκινήσει τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ νὰ φθάσω στὸν προορισμό μου, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶχα ξεχάσει στὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ μου...

Μόνο μιά λέξη, μόνο ἓνα βλέμμα, μόνο μιά κίνηση, μόνο ἓνα χαμόγελο, μόνο... μόνο... Ἀναρίθμητες τέτοιες μικρές λεπτομέρειες θά μπορούσε νὰ ἀναφέρει ὁ καθένας μας, τίς ὁποῖες ἂν μέ ἐπιμέλεια τίς προσέχαμε, θά ἀγγίζαμε τὴν ἐπιτυχία. Θά ἀγγίζαμε τὴν τελειότητα ὅχι μόνο στὴν τοποθέτηση μιᾶς κορώνας στὸν τραπεζίτη μιᾶς γνάθου, ἀλλὰ μιᾶς διαρκοῦς ἐπιτυχημένης ἀγωνιστικῆς ζωῆς πού θά μᾶς χάριζε τὴν ἀληθινὴ κορὼνα ἀνεκτίμητης ἀξίας. Κορὼνα πού χαρίζει ὁ αἰώνιος Τραπεζίτης καὶ ἔχει ἐτοιμαστεῖ πολὺ πρὶν γεννηθοῦμε! Ἀξίζει νὰ προσπαθήσουμε!

X. Μ.-Δ.

+ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Νέφος 7-9-2019

Ἀγαπᾶμε' ὡς ἡ ἀγάπη,

τὴν χάρω δακρύατα γιὰ τὸ διχίο
τοῦ ἀεινήτου Σπυρίδων Σάκκου γι'
τίτλο: "Ἀναφορὰ εὐγνωμοσύνης" ποὶ
καρδίας εἶναι ἀπνευστὸ σὺν ἀνεί-
δισιν' κ' ἡρώων ἡρωοῦν' ποὶ
καταπύω Μητροπολίτην Φλωρεντίας γιὰ
Ἀιγιοσύνην τοῦ Πρεσβ. * Τὸ ἀεινῶσα
τίτλο σὶ' ἓνα βιβλίο! ἀεινήθηκε κ'
ἀεινῶθηκε βιβλίο, ἂν κ' ἐγνήριζε
πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπην τὸν αἰνῶ.
ἔν τῇ ἐκείνῃ ἀποστολῇ τὴν τρυφάν
ἐν τῇ ἀποστολῇ κ' ἀγνήριζε,
Μετὰ πολλὰς ἐν κυρίῳ ἀγάπης,
τὸ Πρεσβ. Σάκκου
* κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀποστολὴν αἰνῶ.

Ἄγγελος διαρρήκτης

- Πῶς ὀνομάζεσαι, νεαρέ;

Ὁ πατρικός τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ἀστυνόμου ὑπηρεσίας ἔκανε τόν συλληφθέντα νέο νά τόν κοιτάξει μέ ξάφνιασμα.

- Ἄγγελος, ἀπάντησε κατεβάζοντας τό κεφάλι καί κοκκίνισε ὡς τά αὐτιά.

Εἶδε μέ τήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ὁ Ἄγγελος τό νεῦμα πού ἔκανε ὁ ἀστυνόμος στούς ὑπόλοιπους καί ξαφνικά διαπίστωσε πῶς ἦταν μόνοι μαζί του.

- Λοιπόν, Ἄγγελε; Τί ζητοῦσες, παιδί μου, τέτοια ὥρα μέσα στήν ἐκκλησία; Ἀπό ποῦ μπήκες;

Ἐνίωσε νά κόβονται τά πόδια του, ἀλλά πρὶν προλάβει νά ζητήσει κάπου νά καθίσει ὁ ἀστυνόμος ἔσπρωξε κοντά του μιά καρέκλα.

- Κάθισε, παιδί μου, τόν ἄκουσε νά τοῦ λέει καί ἐκεῖνος δίχως δεύτερη κουβέντα σωριάστηκε πάνω της.

- Αὐτό τόν ναό τόν ξέρω σπιθαμή πρὸς σπιθαμή, εἶπε ὁ Ἄγγελος. Ἦμουν μέχρι τά δεκαέξι μου παπαδάκι στό ἱερό. Μέχρι τότε ὅλοι λέγανε πῶς ἤμουν ὄνομα καί πράγμα Ἄγγελος. Τώρα μέ φωνάζουν...

Ἐκανε μία παύση στή φωνή του ὁ νέος καί ὕστερα πῆρε μία βαθειά ἀνάσα καί συνέχισε:

- Τώρα μέ φωνάζουν «ὁ ἀλήτης». Κανείς δέν ξέρει ὅτι μέ λένε Ἄγγελο.

- Πῶς μπήκες μέσα στήν ἐκκλησία; ρώτησε ξανά ὁ ἀστυνόμος. Ἀπό ποῦ μπήκες; Δέν βρήκαμε τίποτα παραβιασμένο.

- Μπήκα κανονικά ἀπό τήν πόρτα, ὅταν τελείωνε ὁ Ἑσπερινός, καί κρύφτηκα περι-

μένοντας τόν παπά νά κλειδώσει. Εἶχα τέσσερα χρόνια νά πάω, μά τίποτε δέν εἶχε ἀλλάξει, ἐκτός ἀπό τόν νεωκόρο πού μοῦ ἦταν ἄγνωστος.

- Εἶχες συνεργάτες; τόν ρώτησε ἀπότομα αὐτή τή φορά ὁ ἀστυνόμος κι ὁ Ἄγγελος χαμογέλασε πικρά.

- Ὅχι, κανείς δέν ἤξερε ὅτι θά ἔμπαινα στήν ἐκκλησία. Οἱ φίλοι μου εἶναι ὅλοι τους ἄθεοι. Στήν ἀρχή μέ κοροΐδευαν πού ἐγώ πίστευα, ὡς τή στιγμή πού τούς εἶπα ὅτι οὔτε κι ἐγώ πιστεύω.

- Δέν σέ καταλαβαίνω, παιδί μου, εἶπε καί τόν κοίταξε ἀπορημένος ὁ ἀστυνόμος.

- Δέν ἤθελα νά τό μάθει κανείς.

- Δηλαδή, δέν πῆγες γιά νά κλέψεις; τόν ρώτησε ἐκπληκτος ὁ ἀστυνόμος.

- Ναί, πῆγα γιά νά κλέψω, ἀπάντησε μέ χαμηλωμένο τό βλέμμα ὁ Ἄγγελος. Ἦθελα νά κερδίσω τήν ἀναγνώρισή τους. Στό βάθος ἐνιωθα πῶς δέν μέ ἐμπιστεύονταν. Ἦθελα νά τούς ἀποδείξω ὅτι μπορῶ νά κάνω πό πολλὰ ἀπό αὐτούς. Πρῶτα θά ἔκλεβα τό παγκάρι τῆς ἐκκλησιᾶς κι ὕστερα θά τούς τό ἔλεγα. Ποιός θά τολμοῦσε ἀπό 'κεῖ καί ὕστερα νά μέ πεῖ θρησκόληπτο ἢ παπαδάκι;

- Δηλαδή κάνατε κι ἄλλες κλεψιές μαζί; ρώτησε σχεδόν σοκαρισμένος ὁ ἀστυνόμος.

- Δυστυχῶς ναί! εἶπε μέ εἰλικρίνεια ὁ Ἄγγελος. Τώρα πιά δέν ἔχω τίποτα νά κρύψω ἀλλά καί τίποτα νά φοβηθῶ. Τό μόνο αἶσθημα πού νιώθω εἶναι ἡ ντροπή. Πῆγα νά κλέψω τήν ἐκκλησία πού ἀγαποῦσα μικρός περισσότερο κι ἀπό τό σπίτι μου. Ἦξερα πού ἔκρυβε ὁ πατήρ Μιχαήλ τό κλειδάκι ἀπό τό

παγκάρι. Τόν είχα δεῖ πολλές φορές νά τό βάζει στό μικρό συρτάρι τοῦ Ἱεροῦ. Καμιά παραβίαση δέν θά ἔκανα. Θά ἔπαιρνα τά χρήματα καί θά ἄφηνα στή θέση του τό κλειδί. Εἶχα σκοπό νά μείνω μέσα κρυμμένος ὡς τή στιγμή πού θά ἄνοιγε τό πρῶι ἡ ἐκκλησιά. Κι ἔτσι μέ τόν ἴδιο τρόπο πού μπήκα, ἔτσι καί θά ἔβγαινα.

- Καί, λοιπόν; ρώτησε ἐναγώνιος ὁ ἄστυνóμος.

- Βγῆκα ἀπό τήν κρυψώνα μου καί προχώρησα πρὸς τό Ἱερό. Τό φῶς τῶν καντηλιῶν ἦταν ἄρκετό γιά νά βλέπω πού πήγαινα. Μπήκα μέσα κι ἄναψα τόν φακό τοῦ κινητοῦ μου. Ὅλα ἦταν ὅπως τά ἄφησα. Καθαρά καί νοικοκυρεμένα, μύριζαν λιβάνι καί μύρο. Ὁ πατήρ Μιχαήλ εἶχε ἐτοιμάσει τά πάντα γιά νά κάνει θεία Λειτουργία. Ξαφνικά ἡ θύμησή μου γέμισε μέ ὅλες ἐκεῖνες τίς εἰκόνες πού ἔζησα στόν ἱερό αὐτό χώρο. Δίχως νά τό καταλάβω ἔσυρα τά βήματα ὡς ἐκεῖ πού ἦταν κρεμασμένα τά ρασάκια. Δέν τόλμησα νά τά ἀκουμπήσω. Ἐνιωσα ξαφνικά πῶς λέρωνα τόν χώρο. Ἐχεις ἰδέα ἀπό Θεό, κυρ-ἄστυνóμε μου; Ἐχεις ἀκούσει γιά τόν φύλακα ἄγγελο; Ἐ, λοιπόν, ἐκεῖ δίπλα στό ντουλαπάκι πού εἶχε τό συρτάρι μέ τό κλειδί ἦταν μία μεγάλη εἰκόνα τῶν Ἀρχαγγέλων καί πάνω σ' ἓνα τραπεζάκι τοποθετημένα πρόσφορα. Ἡ θύμηση μοῦ ἔφερε τήν εἰκόνα τή γνῶριμη μπροστά μου. Κάθε πού ἐρχότανε ἡ γιορτή τῶν Ἀρχαγγέλων ὁ πατήρ Μιχαήλ μέ ἔβαζε καί κατέβαζα τήν εἰκόνα τους ἀπό τόν γυναικωνίτη γιά νά τήν προσκυνήσουν οἱ ἄνθρωποι στή γιορτή τους. Συγκλονίστηκα! Ζημέρωνε ἡ γιορτή μου... Οὔτε πού τό θυμόμουν... Ἀγκάλιασα κλαίγοντας τήν εἰκόνα. Ἐμεινα πολλή ὥρα νά κλαίω μέσα στό ἱερό καί σάν ξαλάφρωσε ἡ καρδιά μου μέ τό κλάμα, πῆρα τήν ἀπόφαση νά περιμένω ὡς τό πρῶι τόν πατέρα Μιχα-

ήλ. Δέν ἔκλεισα μάτι ὅλη τή νύχτα περιμένοντας νά χαράξει. Τινάχτηκα μόλις ἄκουσα τό κλειδί νά γυρνᾷ στήν πόρτα καί πετάχτηκα μέ λαχτάρια ἔξω νά συναντήσω τόν πατέρα Μιχαήλ. Τά ἄλλα, κύριε ἄστυνóμε, τά ξέρετε. Ἦρθε πρῶτος ὁ νεωκόρος πού δέν μέ γνώριζε καί κάλεσε ἀμέσως τήν ἄστυνομία. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό πού λένε γιά μένα! Εἶμαι ἓνας ἀλήτης!

- Ἀστυφύλαξ! Ἡ φωνή τοῦ ἄστυνόμου ἔκανε τήν καρδιά τοῦ Ἀγγελοῦ νά γοργοκτυπήσει μέ ἀγωνία. Ὅχι! δέν ἤθελε νά τόν κλείσουν μέσα!

- Διατάξτε! ἀκούστηκε ὑποτακτική ἡ φωνή τοῦ ἀστυφύλακα.

- Ἐγινε μιά παρεξήγηση μέ τόν νεαρό. Γιορτάζει σήμερα καί μπῆκε χθές τό βράδυ στόν ναό γιά νά μείνει ἄγρυπνος σέ προσευχή ἐκεῖ ὅλη τή νύχτα. Ὁ νεωκόρος δέν τό ἤξερε, μά ὁ παπᾶς τό ξέρει. Ἐνα περιπολικό νά τόν πάει στήν ἐκκλησία νά προλάβει τή Λειτουργία τῆς γιορτῆς του.

Ὁ Ἀγγελος ἄκουγε καί δέν πίστευε στ' αὐτιά του.

- Μήπως ὅμως θέλεις νά σέ πετάξουν στό σπίτι σου ν' ἀλλάξεις ροῦχα; τόν ρώτησε χαμογελώντας.

- Ὅχι, κύριε ἄστυνóμε, σᾶς εὐχαριστῶ! Θά φορέσω τό ρασάκι καί δέν θά φαίνεται τί φοράω ἀπό μέσα.

Ὁ ἄστυνóμος τοῦ ἔδωσε τό χέρι κι ἐκεῖνος ἔσκυψε καί τό φίλησε.

- Σᾶς εὐχαριστῶ, ψιθύρισε δακρυσμένος ὁ Ἀγγελος.

- Χρόνια πολλά, Ἀγγελε! Καί κοίτα νά μείνεις Ἀγγελος ὄνομα καί πράγμα, τοῦ φώναξε τήν ὥρα πού ἔβγαινε ὁ νεαρός ἀπό τό Τμῆμα. Κι ἦταν ἀκριβῶς ἐκείνη ἡ στιγμή πού ὁ πατήρ Μιχαήλ σκυμμένος πάνω ἀπό τό δισκοπότηρο ἔβγαζε μερίδα στό ὄνομά του!

E.B.

«Δούρειος ἵππος»

Μέ τυμπανοκρουσίες καί διθυράμβους τά συστημικά ΜΜΕ γνωστοποίησαν μία «ϊστορική απόφαση» τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων, μέ τήν ὁποία τερματίζεται ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευέματος καί τῆς ἰθαγένειας «στά στοιχεῖα πού τηροῦνται στό σχολεῖο καί στούς τίτλους καί πιστοποιητικά σπουδῶν τῆς δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης, καθῶς καί στό πληροφοριακό σύστημα “myschool”».

Τό Ὑπουργεῖο ὁδηγήθηκε στήν ἀπόφαση αὐτή μετά ἀπό προσφυγή, πού υπέβαλαν ἡ Ἑλληνική Ἑνωσις γιά τά Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου καί ἡ Ἑνωσις Ἀθέων -αὐτή πού τή Μεγάλη Παρασκευή

καλεῖ σέ κρεατοφαγία- πρὸς τήν Ἀνεξάρτητη Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων, ὑποστηρίζοντας ὅτι εἶναι ἀντισυνταγματική καί μή νόμιμη ἡ ἀναγραφή τοῦ

θρησκευέματος καί τῆς ἰθαγένειας. Ἡ ἐν λόγῳ Ἀρχή προέβη στή σχετική γνωμοδότηση, στήν ὁποία καί στηρίχθηκε ἡ ὑπουργός Παι-

δείας. Γιά τήν τολμηρή ἀπόφασή της ἡ ὑπουργός βρῆκε ἀπρόσμενο σύμμαχο τόν πρῶην ὁμολογό της κ. Φίλη, ἀπό τόν ὁποῖο εἰσέπραξε τά εὖσημα. Καί «ὁ νοῶν νοεῖτω»!

Οὔτε Χριστιανοί, λοιπόν, οὔτε Ἑλληνες θά πρέπει νά εἴμαστε σύμφωνα μέ τό Ὑπουργεῖο Παιδείας! Πολλά ἐρωτηματικά ἐγείρονται σχετικά μέ τή σκοπιμότητα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης.

Πρῶτα πρῶτα, ἡ Ἑνωσις Ἀθέων, ἀφοῦ ἔχει χαράξει τήν πορεία της, γιατί ζήτησε τήν ἀπάλειψη τοῦ θρησκευέματος ἀπό τούς τίτλους; Μήπως ἔτσι ἀποδεικνύει περίτρανα ὅτι ἐξήλωσε τή δόξα τῶν διωκτῶν τῆς πίστεως; Μήπως θέλουν νά ἀποκρύψουν τήν ταυτότητά τους (πρβλ. μύθο κολοβῆς ἀλεπούς) ἢ ἐνδεχομένως καί τά ἐσωτερικά τους κενά; Ἑγκριτοί νομικοὶ ἀποφάνθηκαν γιά τή νομικῶς μετέωρη καί σαθρή ἐπιχειρηματολογία, τήν ὁποία ἐπικαλεῖται τό Ὑπουργεῖο Παιδείας: Ἡ ἀπόφαση τῆς Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς συνιστᾷ ἀπλῶς μία γνωμοδότηση. Δέν ἀποτελεῖ θέσφατο οὔτε θεσπίζει κανόνα δικαίου. Δέν ἦταν ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευέματος καί τῆς ἰθαγένειας στούς σχολικούς τίτλους τό πρόβλημα τῆς Παιδείας μας, πού τό Ὑπουργεῖο ἔσπευσε ἀσμένως καί ἀσθμαῖνον νά τό ἐπιλύσει -ὡς μή ὠφείλε- χωρίς καμία διαβούλευση.

Ἀπορεῖ κανεῖς; Πῶς εἶναι δυνατόν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ σεβόμενοι τή διαφορετικότητα νά ὑπηρετήσουν τόν μαθητή, ὅταν ἡ ταυτότητά του τούς εἶναι ἄγνωστη; Πῶς

γίνεται νά πραγματωθεῖ ὁ στόχος τῆς κ. Κεραμέως: «Στόχος μας στό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων εἶναι νά καλλιεργοῦμε διαρκῶς ἕνα σχολικό περιβάλλον γνώσης, ἐλεύθερο, δημιουργικό, χωρίς ἀποκλεισμούς», ὅταν ἀποκλείουμε τόν παιδαγωγό ἀπό τήν ἐλεύθερη πρόσβασή του στά «στοιχεῖα» τῶν μαθητῶν του, ὥστε μέ συναίσθηση καί ἐπίγνωση τῆς ἰδιαίτερης πολιτισμικῆς ταυτότητας ὅλων τῶν μαθητῶν του νά ἐπιδοθεῖ στήν καλλιέργεια τῶν ἰδιαίτερων στοιχείων τους, προκειμένου νά ἐνισχύσει τήν πατρογονική ταυτότητα ὅλων ἀνεξαιρέτως; Ἡ ἐλευθερία, τήν ὁποία ἐπαγγέλλεται τό Ὑπουργεῖο, στηρίζεται στόν ἀλληλοσεβασμό, πού καλλιεργεῖται καί διδάσκεται μέ τήν ἀποδοχή τῶν διαφορῶν καί τή συνύπαρξη καί ὄχι μέ τήν ἀφομοίωση, τήν ἀλλοίωση ἢ τήν ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν.

Ἐπιπλέον, οἱ μουσουλμανόπαιδες πού ἀπολαμβάνουν προνόμια ἀπό τό ἐλληνικό ἐκπαιδευτικό σύστημα πῶς θά ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι μουσουλμανόπαιδες; Θά καταργηθοῦν οἱ εὐνοϊκές γιά αὐτούς ρυθμίσεις σχετικά μέ τό σύστημα εἰσαγωγῆς στά ΑΕΙ;

Προφανῶς μέ τίς ἀντεθνικές καί ἀντιχριστιανικές ἀποφάσεις τους θέλουν νά ἀποκρύψουν τούς Ἀφγανούς, Πακιστανούς καί τούς λοιπούς ἰσλαμιστές ἐποίκους. Τί πλῆθος μεταναστῶν ἔχει συμφωνηθεῖ ὑπογείως νά εἰσβάλλει στή χώρα μας; Ἄς εἶναι καλά οἱ ΜΚΟ.

Τό κράτος μας εἶναι ἐλληνικό. Ἡ ἴδρυσή του καί ἡ συνέχιση τῆς ὑπαρξῆς του ἐπιτεύχθηκε μέ τή θυσία ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων ἡ λειτουργία του πληρώνεται ἀπό τούς Ἑλληνες. Γιατί πρέπει τό νευραλγικό Ὑπουργεῖο Παιδείας νά ὑπο-

κύψει στό κέλευσμα μιᾶς ἀπρόσωπης «Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς»; Ἄν υἱοθετήσουμε τήν ἴδια λογική, δέν θά μπορούμε νά ἀναφέρουμε οὔτε τό θρήσκευμα τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ 1821. Εἶναι προσωπικό τους δεδομένο ἡ πίστη τους στόν Χριστό;

Ἀξίζει, ἀκόμη, νά προσεχθεῖ ἡ δήλωση τῆς ὑπουργοῦ: «Ἡ ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος καί τῆς ἰθαγένειας στούς τίτλους καί στά πιστοποιητικά σπουδῶν δέν εἶναι ἀναγκαῖα καί πρόσφορη γιά τήν ἐξυπηρέτηση τοῦ σκοποῦ τους, ὁ ὁποῖος συνίσταται ἀποκλειστικά στήν παρακολούθηση τῆς φοίτησης καί τή βεβαίωση τῶν ἐπιδόσεων καί τῆς ἐπιτυχοῦς περάτωσης τῶν σπουδῶν τοῦ μαθητῆ». Δηλαδή, ἡ πολιτεία σκοπεύει ἀπλῶς νά χορηγεῖ σέ ἀγνώστου προελεύσεως ἄτομα κάποια πιστοποιητικά ὅτι πέρασαν ἀπό τά σχολεῖα μας; Τό ἄρθρο 16 §2 τοῦ Συντάγματος, πού καθορίζει τόν σκοπό τῆς Παιδείας, ἀγνοεῖται καί περιφρονεῖται; Θά καταντήσουμε τά σχολεῖα μας νεοταξικά ἐργαστήρια παραγωγῆς συνονθυλεύματος; Ποῦ ὁδηγεῖ τό σχολεῖο τόν αὐριανό πολίτη, χωρίς ταυτότητα, χωρίς ἀξίες, χωρίς παραδόσεις; Γιατί μία τέτοια ἐπιχείρηση κατεδάφισης;

Ἐπιτέλους, ἡ ἀποσιώπηση ἢ ἀπόκρυψη τῶν πολιτικῶν ἢ φιλοσοφικῶν πεποιθήσεων, τῆς πίστεως καί τῆς ἐθνοτικῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου δέν ταιριάζει σέ πολιτισμένες κοινωνίες. Ὑποτιμᾷ τούς πολίτες καί πολύ περισσότερο τούς μαθητές, ἀφοῦ τούς θεωρεῖ ἐν δυνάμει ρατσιστές καί σχετικά ἀνώριμους νά εἶναι ἐλεύθεροι καί διαφορετικοί, μέ φανερό τήν ταυτότητά τους.

Ἀναμφισβήτητα, τό ὅλο σκηνικό προδίδει μία πολεμική κατά τῆς Ὁρθοδοξίας

καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὑπονομεύεται τό δικαίωμά μας νά αὐτοπροσδιοριζόμαστε ὡς ἑλληνες πολίτες καί χριστιανοί ὀρθόδοξοι, γιά νά ἱκανοποιηθοῦν σκοτεινά κέντρα, πού ἀπεργάζονται σχέδια ἐξόντωσης τῶν Ἑλλήνων. Στόχος τους εἶναι νά πλήξουν τίς ρίζες καί τίς παραδόσεις μας, ἔτσι ὥστε ὁ λαός μας νά καταστεῖ ἀνεργός καί νά ἀπορροφηθεῖ σιγά-σιγά ἀπό τοὺς ἀναρίθμητους μετανάστες, οἱ ὁποῖοι ἀνεξέλεγκτα κατακλύζουν τή χώρα μας.

Προσοχή! Προσοχή! «Ἦδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἑλλήσι μεγάλων κακῶν ἄρξει». «Δούρειοι ἵπποι» μέ τόν μανδύα τῆς νομιμοφροσύνης δημιουργοῦν κερκόπορτες στά θεμέλια τοῦ ἔθνους, ναρκοθετώντας τό μέλλον του μέ βραδυφλεγείς βόμβες γενικότερης ἀποσταθεροποίησης.

Ὅμως δέν θά τοὺς περάσει!
*«Ἡ Ρωμιοσύνη ἐν φυλῇ
 συνότζιαιρη τοῦ κόσμου,
 κανένας δέν ἐβρέθηκεν,
 γιά νά τήν ἱξηλείψῃ,
 κανένας, γιατί σιέπει την
 πού τά ᾗψῃ ὁ Θεός μου.
 Ἡ Ρωμιοσύνη ἐν νά χαθῇ,
 ὄντας ὁ κόσμος λείψει!».*

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΣΥΝΑΞΗ ΚΥΚΛΑΡΧΩΝ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΣΥΝΑΞΗ ΚΥΚΛΑΡΧΩΝ

Σύναξη κυκλαρχῶν

Τό δροσερό πρωινό τοῦ Σαββάτου 5 Ὀκτωβρίου οἱ συνεργάτες τοῦ τομέα κύκλων μελέτης ἀγίας Γραφῆς ξεκινήσαμε γιά τήν Καστανούσα. Στόν ἱστορικό ναό τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ παλιοῦ χωριοῦ συμμετείχαμε στή θεία Λειτουργία. Κι ἔπειτα ἀνηφορίσαμε στήν κατασκήνωση τῆς Ἀδελφότητος, πού μᾶς περίμενε ντυμένη στά φθινοπωρινά της. Ἦταν ὄντως ἐπιτυχής ἡ ἐπιλογή νά γίνει ἡ ἐναρκτήρια συνάντηση τῶν κυκλαρχῶν στόν τόπο αὐτό, ὅπου κάθε καλοκαίρι ἀθόρυβα ἀλλά οὐσιαστικά συνεχίζεται τό κατηχητικό ἔργο στίς ψυχές μικρῶν καί μεγάλων.

Μέ τό καλωσόρισμά του ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητός μας κ. Γεώργιος Μυτιληναῖος μᾶς ἔκανε κοινωνούς τοῦ ἀγώνα γιά τήν οἰκοδόμηση καί τή λειτουργία τῆς κατασκήνωσης. Συγκινηθήκαμε ἀκούγοντας τά ὅσα θαυμαστά ἐπitéλεσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπεμβαίνοντας ἀποτελεσματικά ἐκεῖ ὅπου ὅλα φαίνονταν νά ὀδηγοῦνται σέ ἀδιέξοδο. «Στό ἔργο τοῦ Θεοῦ δέν χτίζουμε ἐμεῖς, χτίζει ὁ ἴδιος ὁ Θεός», διαπίστωσε. Κατόπιν, ὁ πνευματικός τῆς Ἀδελφότητός μας π. Μιχαήλ τόνισε ὅτι ὅσοι ἐργαζόμαστε στόν ἀγρό τοῦ Κυρίου ἔχουμε χρέος καί εὐθύνη νά πορευόμαστε μέ ἐκκλησιαστική συνείδηση ἀλλά καί μέ προσωπικό ἐνδιαφέρον γιά τόν κάθε ἀδελφό. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀνεξάντλητη, ἐπινοητική καί πάν-

τα βρίσκει τρόπους νά ἐπουλώνει τραύματα καί νά τακτοποιεῖ προβλήματα. Ὅσες κι ἄν εἶναι οἱ δυσκολίες, «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται», ὅπως συχνά ἀκούγαμε ἀπό τόν μα-

καριστό διδάσκαλο τῆς Ἀδελφότητος Στέργιο Σάκκο, πού ἀνάλωσε τή ζωή του στήν ἱερή αὐτή διακονία.

Ἄς εὐλογήσει ὁ Κύριος καί φέτος τήν ταπεινή μας προσπάθεια, ὥστε κατὰ τό ἀποστολικό παράγγελμα ὁ λόγος του «νά τρέχει καί νά δοξάζεται» (Β΄ Θε 3,1).

Ὁ Ἀγιασμός μας

Τήν Κυριακή τοῦ σπορέως 13 Ὀκτωβρίου στίς 6.30 μ.μ. πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη Κυριακάτικη σύναξη στήν κεντρική αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος, Πέλοπος 7, ἐνῶ οἱ χαρούμενες φωνές τῶν παιδιῶν μας, πού γέμισαν τίς αἴθουσες καί τήν αὐλή τοῦ Δημητρουλείου πνευ-

ματικοῦ κέντρου, σκόρπισαν χαρά καί ἐλπίδα σέ ὅλους μας.

Τό πρόγραμμα ἄνοιξε ἡ βυζαντινή χορωδία τῶν νέων μας μέ ἐπικάιρους ὕμνους. Στή συνέχεια οἱ ἱεροψάλτες συνόδευσαν τόν π. Μιχαήλ στήν τέλεση τοῦ Ἀγιασμοῦ γιά τήν ἑναρξη τῶν ἱεραποστολικῶν ἐργασιῶν.

Ὁ π. Μιχαήλ μᾶς μετέφερε τίς εὐχές καί εὐλογίες τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ἀνθίμου καί ὡς πρῶτος ὁμιλητής τῆς χρονιάς ἀνέπτυξε τό θέμα «Λόγος τοῦ Θεοῦ καί βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Ἀγία Γραφή καί Ἐκκλησία».

Εὐλογητός ὁ Θεός, πού μᾶς ἀξιώνει καί φέτος νά μαθητεύσουμε στόν λόγο τῆς ἁγίας Γραφῆς γιά τήν οἰκοδομή καί καλλιέργεια τῶν ψυχῶν μας.

Συζητώντας τά γεγονότα...

Ἀναλφαβητισμός τόν 21ο αἰώνα!

Ἐκθεση τῆς Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς Διασφάλισης τῆς Ποιότητας στήν Πρωτοβάθμια καί Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση κρούει τόν κώδωνα κινδύνου: Οἱ μισοί μαθητές Λυκείου δέν γνωρίζουν ἱκανοποιητικά ἀνάγνωση, γραφή καί ἀριθμητική (βλ. www.tanea.gr). Κι αὐτό στόν 21^ο αἰώνα! Οἱ ἐρευνητές ἐντοπίζουν τό πρόβλημα στίς πρῶτες βαθμίδες τῆς Ἐκπαίδευσης, ὅπου κανονικά θά ἔπρεπε νά ἐπισημανθοῦν οἱ ἐλλείψεις τῶν μαθητῶν καί νά ἀντιμετωπιστοῦν, ὥστε νά μή φθάσουν στό Λύκειο μέ βασικά κενά στά στοιχειώδη. Λογικό τό συμπέρασμα καί πιστεύουμε νά τό λάβουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ ἀρμόδιοι, πού μέχρι στιγμῆς ἀντιμετωπίζουν τό πρόβλημα μέ τήν πρωτόγονη μέθοδο «πονάει κεφάλι - κόβει κεφάλι». Πάγια θέση σχεδόν ὅλων τῶν προηγούμενων ὑπουργῶν Παιδείας ἦταν: «Τά παιδιά μας δέν μποροῦν νά ἐκφραστοῦν σωστά, δέν ἔχουν ἀνεση στή γλῶσσα. Γιατί; Φταῖνε οἱ κανόνες τῆς Γραμματικῆς, τό Συντακτικό, τά ἀρχαῖα πού δέν τά καταλαβαίνουν καί τά παπαγαλίζουν. Τά κόβουμε λοιπόν!». Ἐνῶ, βλέπετε, τώρα πού στό μάθημα τῆς Γλῶσσας τούς μαθαίνουμε πῶς λειτουργεῖ ἡ καφετιέρα καί πῶς νά ἐκτελοῦν συνταγές μαγειρικῆς ἔγιναν βετεράνοι τοῦ λόγου! «Ἡ

στραβός εἶναι ὁ γιαλός ἢ στραβά ἀρμενίζουμε!».

Ἐφηβοι, ἐλπίδα τῆς πατρίδας!

Ἐφηβος! ἀληθινός, αὐθεντικός, μέ ὅλη τήν εὐθύτητα καί τόν ἐνθουσιασμό πού χαρακτηρίζει τήν ἡλικία του, μέ ὅλη τήν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων του καί τήν εἰλικρίνεια τῶν προθέσεων του. Ἐνας τέτοιος ἔφηβος στάθηκε ἀπέναντι στούς «συναδέλφους» του ἐφήβους βουλευτές καί ἄρθρωσε λόγο ξεκάθαρο καί γενναῖο, πού δέν τόλμησαν νά ἀρθρώσουν μῆνες τώρα οἱ ὑποτιθέμενοι ἐκπρόσωποι τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἄν καί τινές ἐξ αὐτῶν εἶναι καί Μακεδόνες! Ὁ Πέτρος Σιγκοῦδης, μαθητής Λυκείου ἀπό τά Γιαννιτσά, εἶπε συγκεκριμένα στή Βουλή τῶν Ἐφήβων: «Εἶμαι ἀπογοητευμένος πού στόν χῶρο πού βρίσκομαι πρῖν περίπου μισό χρόνο οἱ Ἕλληνες βουλευτές ψήφισαν τή Συμφωνία τῶν Πρεσπῶν μέ τήν ὁποία δέν συμφωνεῖ ἡ πλειονότητα. Δέν εἴμαστε φασίστες, ἀλλά Ἕλληνες πατριῶτες πού ἀγαποῦν ὅλες τίς πατρίδες, ὅλου τοῦ κόσμου. **Ἡ Μακεδονία ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι Ἑλληνική!**». Οἱ «συνάδελφοί» του ἔφηβοι τόν καταχειροκρότησαν ἐκφράζοντας τή συμφωνία τους. «Ἀπό μικρό...», λέει ὁ σοφός λαός

Συζητώντας τά γεγονότα...

μας, «μαθαίνεις τήν ἀλήθεια».

Γιατί ἐνοχλεῖ;

Ἰστοτόπος ἐκπαιδευτικῶν, ἀναφερόμενος στή διανομή προσκλήσεων γιά τό Κατηχητικό Σχολεῖο, δημοσίευσε φανερά ἐνοχλημένος: «Σέ ἄγρα μαθητῶν ἔξω ἀπό Δημοτικά σχολεῖα τῆς χώρας, σέ πλατεῖες καί ὅπου συχνάζουν μικρά παιδιά, ἔχουν ἐπιδοθεῖ τό τελευταῖο διάστημα ὀρισμένοι ἱερεῖς ἀλλά καί πιστοί, ἐνόψει ἔναρξης τῆς νέας περιόδου τῶν Κατηχητικῶν» (βλ. alfavita.gr).

Καταρχήν ἐμεῖς νά συγχαροῦμε τούς ἱερεῖς καί τούς πιστούς πού προσέφεραν τόν προσωπικό τους χρόνο καί κόπο γιά νά καλέσουν τά παιδιά στό Κατηχητικό, ὅπου μποροῦν νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια καί νά γευτοῦν τή χαρά καί τήν ἐλευθερία, γνωρίζοντας τόν Χριστό, τήν πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Καί κατά δεύτερον νά ἐκφράσουμε τήν εὐλογη ἀπορία: Δέν ἀσχολήθηκε κανεὶς ποτέ μέ τό τί μοιράζουν στά παιδιά ἔξω ἀπό τά σχολεῖα καί ὅπου ἀλλοῦ τά κόμματα, οἱ αἱρέσεις ἀκόμη καί ἀποκρυφιστικά κέντρα, γιόγκα κτλ. Γιατί ἡ ὄψιμη αὐτή ἀνησυχία γιά τήν «ἄγρα» τῶν παιδιῶν ἀπό τήν Ἐκκλησία; Γιατί ἐνοχλεῖ τόσο ὁ Χριστός καί καθετί δικό του;

Αὐτοεξαφάνιση

Σημεῖο τῶν καιρῶν ἡ νέα φιλοσοφία τοῦ ἀντιναταλισμοῦ, πού δέν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπό τήν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νά ἐξαφανίσει τό ἀνθρώπινο εἶδος. Κατά τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου τάσσονται οἱ ἀντιναταλιστές μέ σκοπό νά προστατέψουν τόν πλανήτη ἀλλά καί τούς μελλοντικούς ἀνθρώπους ἀπό τή δυστυχία τοῦ νά ζήσουν!!!

«Ὅσο λιγότεροι μείνουμε πάνω στή γῆ, τόσο καλύτερος θά εἶναι ὁ ἀντίκτυπος στό περιβάλλον. Δέν ξέρουμε ἂν ὁ πλανήτης ἀντέξει στόν ὑπερπληθυσμό», διατείνονται μέ ἀγωνία οἱ θιασῶτες τῆς φιλοσοφίας. Πόσο ἄφρων μπορεῖ νά γίνει ὁ ἄνθρωπος χωρίς Θεό!

Στηριζόμαστε τόσο πολύ στίς πολυτιμες γνώσεις μας καί στούς ἀκριβεῖς ὑπολογισμούς μας, διαγράψαμε τόν παράγοντα θεία πρόνοια καί βαλθήκαμε νά ρυθμίσουμε μόνοι μας τά τοῦ... οἴκου μας. Τείνουμε ὅμως εὐήκοον οὐς σέ ἕναν πολὺ κακό σύμβουλο, ὁ ὁποῖος «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς» (Ἰω 8,44), κατά τή θεϊκή διαβεβαίωση.

Σατανικό κέλευσμα ἡ αὐτοεξαφάνιση τοῦ ἀνθρώπινου εἶδους, τοῦ πιό μισητοῦ στόν διάβολο ἀπ' ὅσα δημιούργησε ὁ Θεός! Εἶναι ὀλοφάνερο.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ